

MONOGRAFIA
POKONFERENCYJNA

SCIENCE,
RESEARCH, DEVELOPMENT #28

PHILOLOGY,
SOCIOLOGY AND CULTUROLOGY #

Baku

29.04.2020 - 30.04.202

U.D.C. 316+8.2+8.1.1.1.1.1 +8.0.1.8+082

B.B.C. 94

Z 40

Zbiór artykułów naukowych recenzowanych.

(1) Z 40 Zbiór artykułów naukowych z Konferencji Międzynarodowej Naukowo-Praktycznej (on-line) zorganizowanej dla pracowników naukowych uczelni, jednostek naukowo-badawczych oraz badawczych z państw obszaru byłego Związku Radzieckiego oraz byłej Jugosławii.

(30.04.2020) - Warszawa, 2020.

ISBN: 978-83-66401-47-1

Wydawca: Sp. z o.o. «Diamond trading tour»

Adres wydawcy i redakcji: 00-728 Warszawa, ul. S. Kierbedzia, 4 lok.103

e-mail: info@conferenc.pl

Wszelkie prawa autorskie zastrzeżone. Powielanie i kopiowanie materiałów bez zgody autora jest zakazane. Wszelkie prawa do artykułów z konferencji należą do ich autorów.

W artykułach naukowych zachowano oryginalną pisownię.

Wszystkie artykuły naukowe są recenzowane przez dwóch członków Komitetu Naukowego.

Wszelkie prawa, w tym do rozpowszechniania i powielania materiałów opublikowanych w formie elektronicznej w monografii należą Sp. z o.o. «Diamond trading tour».

W przypadku cytowań obowiązkowe jest odniesienie się do monografii.

Publikacja elektroniczna.

«Diamond trading tour» ©

Warszawa 2020

ISBN: 978-83-66401-47-1

Redaktor naukowy:

W. Okulicz-Kozaryn, dr. hab, MBA, Institute of Law, Administration and Economics of Pedagogical University of Cracow, Poland; The International Scientific Association of Economists and Jurists «Consilium», Switzerland.

KOMITET NAUKOWY:

W. Okulicz-Kozaryn (Przewodniczący), dr. hab, MBA, Institute of Law, Administration and Economics of Pedagogical University of Cracow, Poland; The International Scientific Association of Economists and Jurists «Consilium», Switzerland;

С. Беленцов, д.п.н., профессор, Юго-Западный государственный университет, Россия;

Z. Ćekerevac, Dr., full professor, «Union - Nikola Tesla» University Belgrade, Serbia;

Р. Латыпов, д.т.н., профессор, Московский государственный машиностроительный университет (МАМИ), Россия;

И. Лемешевский, д.э.н., профессор, Белорусский государственный университет, Беларусь;

Е. Чекунова, д.п.н., профессор, Южно-Российский институт-филиал Российской академии народного хозяйства и государственной службы, Россия.

N. Yuriychuk, Ph. D in Pedagogics, Assistant Professor, Assistant Professor at the Chair for Ukrainian Linguistics and Methods of Education SHEI «Pereiaslav-Khmelnytskyi State Pedagogical Hryhorii Skovoroda University», Ukraina

KOMITET ORGANIZACYJNY:

A. Murza (Przewodniczący), MBA, Ukraina;

A. Горохов, к.т.н., доцент, Юго-Западный государственный университет, Россия;

A. Kasprzyk, Dr, PWSZ im. prof. S. Tarnowskiego w Tarnobrzegu, Polska;

A. Malovychko, dr, EU Business University, Berlin – London – Paris - Poznań, EU;

S. Seregina, independent trainer and consultant, Netherlands;

M. Stych, dr, Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie, Polska;

A. Tsimayeu, PhD, associate Professor, Belarusian State Agricultural Academy, Belarus.

I. Bulakh PhD of Architecture, Associate Professor Department of Design of the Architectural Environment, Kiev National University of Construction and Architecture

Recenzenci:

L. Nechaeva, PhD, Instytut PNPU im. K.D. Ushinskogo, Ukraina;

М. Ордынская, профессор, Южный федеральный университет, Россия.

SOME THEORETICAL ISSUES OF WORD-FORMATION COMPLEX UNITS

Ivasiuk O.V. 6

CHARACTERISTICS AND FEATURES OF THE ENGLISH TERM

Mykhailenko A. 8

CREATION SYSTEM OF MOODLE COURSE

Pastushenko O. 10

PHRASAL VERBS AND THEIR TRANSLATION

Omelchenko I. V. 12

**СТВОРЕННЯ ПИСЬМОВИХ ТЕКСТІВ ІНОЗЕМНОЮ МОВОЮ
ЯК НАПРЯМОК РОБОТИ ПЕРЕКЛАДАЧА В ІНФОРМАЦІЙНОМУ
СУСПІЛЬСТВІ**

Попова Л. І. 14

**ДОСЛІДЖЕННЯ ХАРАКТЕРУ ПРИ ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ
ФАХОВИХ ПСИХОЛОГІВ**

Вінтюк Ю. В. 17

THE STATE OF COGNITIVE LINGUISTICS IN UKRAINE

Savchenko A. 20

**О РЕАЛИЗАЦИИ ВЗАИМОСВЯЗИ АУДИРОВАНИЯ И ЧТЕНИЯ С
ПОМОЩЬЮ ИНОЯЗЫЧНЫХ ТЕКСТОВ**

Майтїєва Р. А. 24

**ПРИЧИНИ ІНТЕНСИВНОГО ЗАПОЗИЧЕННЯ АНГЛІЦИЗМІВ У
СУЧАСНІЙ НІМЕЦЬКІЙ МОВІ**

Надточій Ю. М. 27

**ANGRY YOUNG MEN IN THE MID-TWENTIETH BRITISH LITERATURE
AS NEOREALISM REPRESENTATIVES**

Hildebrant K. Y. 30

PECULIARITIES OF LEARNING ENGLISH BY VIDEOS

Balahurak V., Kuzmenko A. 37

ЕДГАР РАЙЗ БЕРРОУЗ ЯК ТВОРЕЦЬ ПОПУЛЯРНИХ ЖАНРІВ

Сластьонова Д.С. 40

**МАРКУВАННЯ ЗНИЖЕНОЇ РОЗМОВНОЇ ЛЕКСИКИ
В СОЦІОЛІНГВІСТИЧНОМУ АСПЕКТІ**

Horokhova I. V., Tretyak L. I., Novakivska A. 43

**ЛИНГВО КУЛЬТУРО ЛОГИЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ ВЫБОРА
ЭТАЛОНА В ОБРАЗНЫХ СРАВНЕНИЯХ**

Оленяк М. Я. 47

КЛАСИФІКУВАННЯ ХАРАСМЕНТУ В ІНТЕРНЕТ ДИСКУРСІ

Horokhova I. V., Dolgova A. 50

СПЕЦИФІКА УСНОГО ПЕРЕКЛАДУ ТА ЙОГО ПІДВИДИ

Турчина К. С., Сидорук Г.І. 52

**ПОРІВНЯННЯ ЯК ЗАСІБ ХАРАКТЕРИЗАЦІЇ РЕАЛІЙ В РОМАНАХ
ШАРЛОТТИ БІНГХЕМ**

Гайденко Ю. О. 56

SOME THEORETICAL ISSUES OF WORD-FORMATION COMPLEX UNITS

Ivasiuk O.V.

Kiev National Technical University of Ukraine "Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute"

Keywords: word-formation, derivatology, word-family

The specificity of word formation, the autonomy of its status is determined by the fact that it is intended for the performance of nominative human activity, the formation of new nominations.

Since the separation of derivatology into independent science, several chronologically consistent directions in the study of linguistic material in this regard can be traced: the study of minimal significant structural units (V. S. Gimpelevich, V. V. Lopatin, O. I. Moiseev, M. I. Morozov, N. A. Yanko-Trinitetskaya and others), study of the relation of morphemic and word-forming structures, direction of derivation and multiplicity of motivation, principles of bases dividedness (O. V. Ermakova, O. D. Zverev, O. A. Zemskaya, I. G. Miloslavsky, V. M. Nemchenko, M. V. Panov, P. A. Sobolev, O. M. Tikhonov and others). Among word formation complex units, the proper attention was paid to the paradigm itself (O. A. Zemskaya, L. P. Klobukova, R. S. Manucharyan, T. S. Morozova, R. Z. Muryasov, N. P. Yusupova, T. S. Yarullin and others), although virtually all complex units «are the realization of paradigmatic relations» [3, p.81].

Of great interest is the word-family approach, which was reflected in the works of E. A. Ginzburg, A. M. Zaliznyak, G. S. Zenkov, Z. V. Semernikova,

P. A. Sobolieva, O. M. Tikhonova, L. I. Shirina, I. B. Stern and others. But at the same time, "the study of the Russian word-formation system as a word-family system is just beginning." [1, p.5].

The prospect of this direction is due to its multidimensionality: word-families can be considered in terms of applying the principles of the applicative generative model (L.N. Zazorina, P. A. Soboleva, B. N. Yakovlev), in terms of determining the semantic relationship of the units of a word-family (G. G. Egorov, A. M. Zaliznyak, T. F. Ivanova, L. I. Shirina, etc.), as structurally organized set of derivatives of this part of the language (M. Yu. Zueva, N. A. Pugieva, Z. I. Rezanova, G. I. Chastova, K. Sharofiddinov, L. I. Shirina, A. S. Shishkina, and others).

Recently, it is possible to notice, the direction of search of linguistic universals which was reflected also in word-formation. This was manifested, first of all, in the comparatively typological description of word-families of words of certain lexico-grammatical groups of different linguistic systems (Z. M. Volotska, A. A. Lukashanets, L. V. Polyakova, B. K. Saralпов, A. N. Shilovsky and others). In Russian language studies, issues related to the correlation of typical and specific word-forming paradigms [4] have grown into

problems of typology of word-forming chains and word-families (V. M. Nikitevich, B. B. Tadzhibaeva, N. I. Shapilov, L. A. Shelyakhovskaya, etc.).

The comparative description of word-forming units implies their typological analysis in various aspects. O. I. Moiseev examines the volumetric and structural typology of word-families, deriving the types of word-families by the number of words and the general structure: 1. Potential word-families (one-word). 2. Elementary word-families (word-family–word-building pair). 3. Three-word word-families: 1) linear (chain) word-families; 2) fan word-families. 4. Containing more than three words: 1) chain, 2) fan, 3) complex or combined (complete) [5, p.283-284].

An attempt at a cross-level approach in the study of word-families is made by M. S. Makeyeva, who distinguishes four types of WF in terms of canonical and neologic vocabulary in them.

The known universality of this type of typologies is achieved by abstraction from a specific lexical material, but because of this, they cannot represent the patterns of semantic formation of derivatives.

The principle of word-forming potency of parts of speech is the basis of the typology of word-families proposed by E. L. Ginzburg: “The proposed format of description distinguishes the orientation on the device of sets of word-families, on the study of relations first between classes of word-families and only after that the relations between individual word-fami-

lies. This step in the analysis of word-families and word-families systems requires a finer representation of the composition of lexical families of each type, based on the variety of subcategories of derivatives, which is obliged to take into account the derivative history of the lexical unit” [2, p.24]. However, this type of typology, which undoubtedly has the advantage of its predictive ability, allows us to speak only about the ratio of categories of derivatives, without affecting the word-forming type.

References:

1. Артемов А. М., Лопатин В. В., Тихонов А. Н., Улуканов И. С. О некоторых актуальных проблемах русского словообразования: Материалы республ. науч. конф. Т. 1. – Самарканд, 1972. – С.288-295.
2. Гинзбург Е. Л. Проблемы теории СГ // Словообразование и формобразование: Тезисы докладов научной конференции МПНИИЯ им. М. Тореца. – М., 1979. – С.27–29.
3. Земская Е. А. О парадегматических отношениях в словообразовании // Русский язык. Вопросы его истории и современного состояния: Виноградовские чтения. М.: Наука, 1978.
4. Земская Е. А., Калниязов М. У. Соотношение типовых и конкретных словообразовательных парадигм // Актуальные проблемы русского словообразования. Сб. науч. тр. – Ташкент. Укитувчи, 1985. – С. 9–13
5. Моисеева А. И. Типы словообразовательных гнезд // Актуальные проблемы русского словообразования: Тезисы V республ. научно-теоретич. конф. Ч.1 – Самарканд, 1987. – С.282–285.

CHARACTERISTICS AND FEATURES OF THE ENGLISH TERM

Alla MykhailenkoEnglish language teacher, Department of English Language for Specific Purposes №1
Igor Sikorsky Kiev Polytechnic Institute

The terminology of every language, with all its grammatical and semantic peculiarities, does not exist apart from the integral system of language and is a unique part of the vocabulary of any language. Questions related to terminology and general problems of different word-combinations in different languages are very important for practice and for the theory of translation as well. They are often of a great theoretical interest, since they are associated with a variety of combinations. Translating terms represents the peculiarity of inherent combinations in these languages, which otherwise could have remained unnoticed.

There are a lot of directions for studying terminology of particular branches of knowledge. They are traditionally implemented in science. The great contribution to the study of terminology as a science was made by: Andrenko L.M (1980), Arnold I.M. (2000), Vinokur G.O. (1999), Zhdanov NO (2003), Zakharova L.M. (1983), Zatsnii Yu.A. (2003), Karaban V. (2003)

At the present stage of the development of terminology, there are several definitions of the “term”. Terms are special words. Like ordinary words, they consist of letters and sounds. Terms are words specified as definite elements of terminology system, but its meaning is different from the common words. A

term expresses a scientific concept and the boundary of scientific concept must be clearly defined in accordance with its etymology. The meaning of the ordinary word usually includes additional emotional, expressive, evaluative components.

To introduce a special concept – means to describe a named object, that is, to list all the features of the object. Thus, the term is a sign used for the name of a special term, which in its turn is the object and the object of reality. Translating terms we get the following scheme:

Term – Special Concept – Definition

Taking into account the peculiarities of the semantics of the term, it can be said that the term in one language can be used for a specific special concept in another.

There are many definitions of a term in linguistic literature. They are divided into two groups.

Terms are used to name and define concepts as special by their particular meaning, words that tend to be unambiguous.

However term is a word, which instead of a simple sign specified as a definite element of terminology system, is used for a professional and scientific communication. It expresses a scientific concept and, in the essence of each word, the boundary of scientific concept must be clearly defined in accordance with its etymology. The term serves as a specialized

definition characteristic of the field of phenomena, their properties and relationships

Nowadays the necessity of new term formation to express new objects, a variety of non-determined terms is explained by the reorientation of the linguistic science towards the practical branches of human activity. It is considered that the process of terminological name giving without going deep into theoretical problems may be represented in the following way: motivator – classifier – word-building pattern – concept (notion) – a term [1, p. 166].

A term differs from common words not only that it tends to be unambiguous. When a word becomes a term, it does not have connotations and denotations. And thus it is included in the special system of language signs, created for differentiation of the phenomena in science, technic and art. It is possible to draw a conclusion, that term – unambiguous, expressively

neutral word without connotations. However, such ideal terms are difficult to insulate from a language element that surrounds us.

There are several modern tendencies in the English term formation: the process of terminologization which is considered as the most widespread among them, transterminologization, borrowings and conversion.

New terminology will be created from two sources: terminologization or transdisciplinary borrowing. Transdisciplinary borrowing involves taking a term from one discipline, such as mathematics, and applying it to another field, such as science, while giving it a different meaning.

Bibliography:

1. Vasuchenko G. Business English Terminology Semantic Name-Giving / G. Vasuchenko // Вісник Дніпропетровського університету економіки та права імені Альфреда Нобеля. – 2011. – № 1 (1). – Р. 164–169.

CREATION SYSTEM OF MOODLE COURSE

Pastushenko Oksana

National Technical University of Ukraine “Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute”,
Kyiv, Ukraine

Moodle system for creating courses and web sites for the Internet. This learning environment is designed to organize the interaction between the teacher and the student, but is suitable for organizing traditional distance learning courses and for supporting regular full-time studies. The software package is used in 197 countries. It has been translated into dozens of languages.

Great communication opportunities are the strengths of Moodle. The system allows you to exchange files of any format between any teachers or students.

The teacher can create and use any assessment system. Varying the use of various elements, the teacher controls the material so that the training corresponds to the tasks and goals set in specific classes. Moodle checks the “attendance”, “activity” of students, how long they have been studying online. A glossary of terms allows you to organize work with terms, while dictionary articles can be created not only by teachers, but also by students. Moodle creates both a specific course glossary and a common glossary available to participants in all courses. A visual editor for creating web pages is built into the system, which allows the teacher to create pages that include illustrations and tables. The resource can be any material for self-preparation, lectures, studies, discussions: illustration, text, audio or video file, web

page, etc. The task is to create and upload a file to the server or create text directly in the Moodle system (using built-in editor). The teacher quickly looks at the files handed over to students. He can comment on them, if necessary, suggest finalizing them according to the comments made.

An element of the Lesson course organizes a step-by-step study of the material. This element allows you to automatically evaluate student work. The teacher sets Moodle grading parameters, after which the system itself displays a grade for each student for the lesson and automatically puts it in the statement. The element of the “Tests” course provides the teacher with the opportunity to develop various tests:

- nested response;
- random question;
- conformity;
- questions in a closed form (multiple choice);
- short answer;
- well no;
- numerical, etc.

Test questions will be stored in the database and can be reused in subsequent courses. To pass the test, several attempts are given. The time limit for the test can be set. The teacher has the ability to evaluate the correctness of the test.

Moodle allows you to control the activity and “attendance” of students, the time of their educational work on the network, the teacher can use and create any assessment system as part of the course.

References

1. Elaine Allen, Ph.D. (May 2017). Distance Enrollments. In Jeff Seaman, Ph.D (Ed.), *Digital Learning Compass on the state of distance education* (pp. 11-29). U.S.: Babson Survey Research Group.
2. J. Yu, Z. Hu (2016, October 2). Is online learning the future of education?”. *World Economic Forum*.
3. Kaplan, A.M. & Haenlein, M. (2016). Higher education and the digital revolution: About MOOCs, SPOCs, social media, and the Cookie Monster. *Business Horizons*, 59 (4), 441–50.
4. Scott, T. (2017, Jan). A Conceptual Framework for Building UDL in a Special Education Distance Education Course. *Journal of Educators Online*, 14, 54.
5. Wanner, T., & Palmer, E. (2015). Personalising learning: Exploring student and teacher perceptions about flexible learning and assessment in a flipped university course. *Computers & Education*, 88, 354-369.

PHRASAL VERBS AND THEIR TRANSLATION

Omelchenko I. V.

Teacher

National Technical University of Ukraine
“Igor Sikorsky Kyiv Polytechnic Institute”

Key words: phrasal verb, verb, translation.

The term “phrasal verb” comes from the word “phrase” that in linguistics means the smallest unit of syntax. Phrasal verbs differ from simple ones as they usually consist of two or more elements. They make a language quite expressive and rich. They usually occur as a result of occasional usage and gradually fit in the language flow.

L. Smith considers these combinations to be the brightest characteristic feature of English, where adverb is used with verb but has the meaning different from adverb. They form a highly productive system as they are widely used not only in spoken, but also in the official English. They add some idiomatic power to the language and help express thoughts more precisely [3].

There are a lot of definitions of phrasal verbs. The term “phrasal verb” was first used by L. P. Smith in the dictionary “Words and Idioms” (1925), offered by chief editor of Oxford English Dictionary H. Bredley. But phrasal verbs had existed before that time: they can be found in Shakespeare’s works.

J. Povey gives the following definition to phrasal verb: it is a combination of simple verb and adverbial postpositive. It can be substituted by “simple” verb. This characterizes a phrasal verb as a semantic unity [1].

Phrasal verb differs from common verb. One can easily confuse phrasal verb with the combination of usual verb with preposition. While translating these constructions we should take into account the following: a) the particle in phrasal verb is stressed; b) the particle can be put in the end of the sentence; c) simple verb in the contents of the phrasal verb cannot be separated from the particle by the adverb.

A lot of scholars tried to classify phrasal verbs. Among them is R. Courtney who differentiates between some types of phrasal verbs.

1) idiomatic expressions verb+adverb/preposition;

2) verbs that are used only with certain preposition or adverb;

3) combinations verb+adverb that have the same meaning as the simple verb does. In these combinations adverb adds some shade of completeness or duration to the action expressed by the verb.

4) phrasal verbs that take “it” as an object;

5) reflexive phrasal verbs after which objects like “myself”, “yourself”, “himself” are used [2].

Phrasal verb can contain either preposition or adverb or two elements. Phrasal verbs that are also called particle verbs

can be transitive and intransitive, i.e. with or without an object. [1].

Another group is verbs with prepositions or prepositional verbs. They have a preposition that is always followed by noun object. Verb can have its own object followed by a preposition. Prepositional verbs can have two prepositions.

The last group – phrasal-prepositional verbs – can contain both adverb and preposition at the same time, and the verb can have a direct object [2].

After defining the phrasal verbs and their common features we have to consider the features of their translation into Ukrainian. As mentioned above, a translator should operate phrasal verbs if he or she wants to make the speech fluent and natural. The task of the translator is to understand the meanings of these verbs. Without understanding it will be impossible to translate phrasal verbs into the target language properly with the same meaning.

To get the appropriate translation any translator has to consider the characteris-

tic features of the nation mentality and also its background knowledge. It is quite important to fulfill a text adaption for the target reader as we need to achieve the communicative purpose. As there are no absolute equivalents of phrasal verbs in Ukrainian, the translator turns to various transformations. Translators in most cases apply transformations that are called lexical ones, e.g. concretization, generalization and adding words.

In conclusion it is necessary to emphasize that phrasal verbs are the distinctive feature of the English language, this phenomenon is absent in many other languages, including Ukrainian. So it is important to understand what phrasal verb is and how to translate it without losing the original meaning.

Literature

1. Povey J. Phrasal Verbs and How to Use Them. – М.: Высшая школа, 1990. – 176 р.
2. Кортни Р. Английские фразовые глаголы. – М.: Рус.Яз., 2001. – 767 с.
3. Смит Л.П. Фразеология английского языка. – М.: Дрофа, 1998. – 158 с.

СТВОРЕННЯ ПИСЬМОВИХ ТЕКСТІВ ІНОЗЕМНОЮ МОВОЮ ЯК НАПРЯМОК РОБОТИ ПЕРЕКЛАДАЧА В ІНФОРМАЦІЙНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Попова Л. І.

Національний технічний університет України
«Київський політехнічний інститут ім. І. Сікорського»

Ключові слова: переклад; іноземна мова; письмова мова; міжкультурна комунікація; інформаційні технології.

Keywords: translation; foreign language; writing; intercultural communication; Information technologies.

З появою нових інформаційних технологій виникають нові типи текстів, які недостатньо досліджені, а в деяких випадках можуть ще знаходитися в процесі розвитку. Різноманітні нові ідеї, а також нові технічні розробки вносять додаткові зміни в форму таких текстів і в уявлення про такі тексти в цілому. При цьому виникають і нові проблеми, пов'язані з роботою з подібною інформацією, яка стає більш багатоплановою, що поєднує письмові тексти, графічні зображення, постійні і змінні компоненти, посилення на іншу інформацію і т.п. З новими типами інформації пов'язано виникнення сайтів, як видів надання текстової та графічної інформації [1]. Можливості ознайомлення зі змістом інформації, розміщеної на сайті в усьому світі мотивують власників сайтів розміщувати інформацію на різних мовах. Багато що залежить від змісту інформації сайту: чи цікава буде інформація для широкого кола споживачів, як вона буде сприйнята

представниками інших мов і культур. І якщо одні типи інформації можуть відповідати інтересам і особливостям сприйняття представників багатьох мов і культур, то інші типи, навіть в перекладі, можуть бути не сприйняті, або ж, крім перекладу, вимагати додаткову обробку з урахуванням особливостей сприйняття людей іншої країни. У зв'язку з цим може зростати роль перекладача та інших фахівців міжкультурної комунікації. Окрім якості перекладу, для текстів, які розміщуються на сайтах, може мати значення необхідність унікальності контенту, пошукова оптимізація текстів для SEO просування сайтів (англійською – search engine optimization) [1]. SEO-текст – це спеціально підготовлений текст, який враховує вимоги пошукових систем, містить ключові слова, які сприятимуть підняттю позицій сайту в результаті пошуку за відповідними запитамі, який виконується пошуковими системами. Виконання перекладу, який задовольнятиме окрім

інших вимог вимоги SEO-оптимізації, ускладнює завдання перекладача.

Значення перекладів з урахуванням особливостей мови та культури відповідних країн в даний час зростає в порівнянні з попередньою ситуацією, коли спостерігалася тенденція робити письмові переклади переважно з іноземної мови на рідну мову перекладача [2]. Письмові переклади на іноземну мову вважалися винятком, часто це був чисто інформаційний переклад без урахування стилістичних особливостей тексту, а в деяких випадках і літературної норми мови. Зазвичай очікували, коли в іншій країні зацікавляться текстом і переведуть його на свою мову. В епоху інформаційних технологій ситуація змінюється. Все більшого практичного значення починає набувати письмовий переклад на іноземну мову, оскільки зростає мотивація нести свою інформацію в інші країни активно, а не чекати, поки на неї звернуть увагу та перекладуть [3]. У зв'язку з цим змінюється завдання перекладача, підвищується його мотивація у вивченні письмової іноземної мови в більш досконалій формі. Цьому можуть сприяти електронні засоби комунікації, що дозволяють більш широкий обмін інформацією з носіями мови і вивчення особливостей текстів на іноземній мові. Змінюється і роль вивчення граматики для перекладача, особливо, тих її елементів, які необхідні для активного письмового мовлення. Це пов'язано з потребою складати тексти іноземною мовою доступніше для чи-

тача, привабливо і естетично досконало, а також з урахуванням особливостей сприйняття, пов'язаного з національною культурою. З соціальної точки зору це вимагає змін норм і умов роботи перекладача, його підготовки і додаткової освіти. Підвищується значення письмових перекладачів як фахівців, які не просто добре знають рідну та іноземну мови, а є майстрами слова. Це породжує нові перспективи поліпшення мовної підготовки перекладача в напрямку вдосконалення писемного мовлення рідною та, особливо, іноземними мовами. Письмовий перекладач в такій ситуації може розглядатися вже як унікальний фахівець, а не як представник масової професії.

Висновки. Розвиток інформаційних технологій призводить до виникнення нових типів текстів і видів їх подання на різних мовах світу. Зростає зацікавленість власників інформації нести свою інформацію представникам інших країн і культур, що викликає потребу перекладу таких текстів на іноземну мову і, при необхідності, їх обробку з урахуванням особливостей сприйняття представників інших країн і культур. Публікація текстів в електронних засобах комунікації вимагає більш досконалої форми цих текстів, їх пошукової оптимізації. Все це підвищує значення діяльності перекладача письмових текстів і фахівців міжкультурної комунікації в напрямку вдосконалення писемного мовлення на іноземній мові.

Література

1. Лісовська А. Ю., Калита А. А. Контент веб-сайтів і їхня структура. Молодий вчений. 2019. № 10 (74). С. 166-170.
2. Пономаренко Н. В., Неустроєва Г. О., Тимченко Г. М. Особливості навчання письмовій науковій мові для формування особливих компетенцій у студентів технічних спеціальностей. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Філологія. 2019. № 41, том 2. С. 200-202.
3. Попова Л. І. Якість спеціалізованого тексту в оригіналі та перекладі. Science, research, development. Philology, sociology and culturology (Белград, 30.-31.10.2019): Monografia poconferencyjna. 2019. С. 12-13.

ДОСЛІДЖЕННЯ ХАРАКТЕРУ ПРИ ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ ФАХОВИХ ПСИХОЛОГІВ

Вінтюк Ю. В.

Кандидат психологічних наук,
доцент кафедри Теоретичної та практичної психології
Національного університету “Львівська політехніка”

Ключові слова: підготовка майбутніх фахових психологів, навчальний курс «Загальна психологія», дослідницький підхід, практичне заняття, дослідження характеру.

Key words: preparation of future professional psychologists, training course “General psychology”, research approach, practical training, character studies.

Вирішення завдань підготовки кваліфікованих фахівців у ВНЗ потребує застосування нетрадиційних підходів, що зумовлено необхідністю інтеграції нашої країни у світову освітню систему. Виходячи з цього майбутні фахівці в ході навчання повинні опанувати не тільки наявні теоретичні знання, але й практичні способи їхнього застосування. Відзначене повною мірою стосується і підготовки майбутніх практичних психологів, оскільки лише володіння наявними теоретичними знаннями разом із сучасними практичними способами їхнього застосування може забезпечити їм потрібний рівень професійної компетентності. Звідси постає вимога надати майбутнім психологам необхідну підготовку до діяльності у сучасних умовах, у широкому спектрі посадових вимог. До таких запитів належить і вміння працювати з особливостями характеру; вказана обставина зумовлює актуальність даного дослідження.

Мета роботи: висвітлити особливості застосування дослідницького

підходу до вивчення характеру в навчальній роботі зі студентами-психологами.

Проведене дослідження було розпочато з аналітичної його частини, де студентам, разом з оглядом шляху накопичення знань із предмету розгляду, пропонувалося включитися в процес осмислення і поглиблення відомих знань. Виклад розпочато з Античних часів, коли виникли перші знання про характер людини; з огляду на це передусім заслуговують уваги праці Платона і Феофраста. У подальші історичні епохи до збагачення знань про характері долучилися Ф. Галль, У. Джеймс, О. Вейнінгер, А. Ф. Лазурський та ін.

Далі необхідно перейти до розповіді про типології характеру, які були розроблені вченими у ХХ сторіччі, й автори яких намагалися реалізувати науковий підхід до її створення. Відповідно, варто розповісти про типології Е. Кречмера, К. Г. Юнга, К. Леонгарда та деякі інші. На цьому аналітичну частину розгляду теми можна завершити; значно більші можливості для

реалізації дослідницького підходу надає його практична частина, яка реалізована під час практичних занять. Майбутнім психологам запропоновано низку завдань, поданих у міру зростання їхньої складності; їх стислий виклад наводимо далі.

1. Студентам запропоновано ознайомитися з класифікацією характерів, запропованою античним мислителем Феофрастом, викладеною у його праці «Характери». Після цього слід організувати дискусію про те, як можна оцінити дану роботу з позицій сучасної психології.

2. Спостереження за проявами характеру оточуючих. Студентам запропоновано, спостерігаючи протягом дня за тими, хто поряд, зафіксувати прояви їхнього характеру, навести детальний опис цих проявів, результати спостереження пояснити.

3. Самоспостереження за проявами власного характеру. Майбутнім психологам поставлено завдання: протягом дня зафіксувати характерні прояви власної поведінки. Отримані результати пояснити і прокоментувати; потім необхідно влаштувати їхнє обговорення.

4. Наступне завдання: дайте характеристику свого характеру. Які його основні прояви? Які якості передусім вас характеризують? Запропоновано скласти власний психологічний портрет, результати виконання завдання підлягають аналізу і обговоренню.

5. Далі студентів необхідно попросити дати розгорнуту й обґрунтовану відповідь на питання: «Як сформував-

ся ваш характер»? Уточнити: які чинники обумовили цей процес? Хто найбільше долучився до його формування? Що ще потрібно розвинути і як це можна зробити?

6. Після цього запропоновано дати відповідь на питання: Чим відрізняється характер видатних людей? Хто для вас є таким прикладом? Починаючи з видатних людей, які були названі, поступово переводимо розмову на розповідь про наших сучасників.

7. Далі запропоновано висловити свої міркування з приводу: Які особливості формування характеру видатних людей? Хто долучився до цього процесу? Що з їхнього досвіду можна використати для власного розвитку? Далі слід влаштувати обговорення, зробити необхідні узагальнення тощо.

8. Присутнім дано завдання скласти перспективну програму розвитку власного характеру. Необхідно пояснити, з яких елементів вона повинна складатися, як працювати над її реалізацією, оцінювати результати тощо.

9. Студентам запропоновано визначити власний тип за класифікацією К. Г. Юнга, для цього можна використати тест Кейрсі. Одержані результати варто обговорити, проаналізувати, а затим підбити підсумки.

10. На завершення практичної частини вивчення характеру майбутнім психологам корисно виконати тест Леонгарда-Шмішека. Результати необхідно проаналізувати і вказати можливості їхнього практичного застосування.

Детальнішу інформацію про дане дослідження опубліковано в статті [1].

Висновок. Застосування дослідницького підходу при вивченні даної теми дозволило продемонструвати зв'язок відомих знань із реальним життям, і повсякденними запитам практичної діяльності у різних сферах; в результаті студенти не лише краще зрозуміли матеріал, але й побачили

реальні можливості застосування наявних знань у повсякденній діяльності практичного психолога.

Література:

1. Вінтюк Ю. В. Дослідження характеру в навчальній роботі зі студентами-психологами / Ю. В. Вінтюк // Молодий вчений. – 2018. – № 12 (63). – Ч. II. – С. 409-414.

THE STATE OF COGNITIVE LINGUISTICS IN UKRAINE

Alla Savchenko

candidate of philology, associate professor, associate professor of the department of engineering pedagogy and language training Kryvyi Ryh National University, Ukraine

Keywords: cognitive science, theoretical basis, cognition, coding and transformation of information, methods of linguocognitive analysis of language and speech, conceptual analysis.

Cognitive science is one of the leading fields of applied and fundamental research of the 21st century throughout the world.

It is believed that the theoretical basis of cognitive science, which originated in the United States in the middle of the twentieth century, is the basis of cognitive linguistics. The task of cognitive science is the study of cognition and related processes and structures. There is as yet no single, universally accepted definition of cognitive science. Currently, the following definitions are often used:

Cognitive science is an interdisciplinary study of the processes of acquisition, storage, transformation and use of knowledge [3].

Cognitive science is an industry that studies the systems of knowledge representation and the processes of obtaining, processing and using information not only by man, but also by machine [4, p. 290].

Experts discuss the problems associated with cognitive science in such areas that somehow affect the problems of cognition, as well as its evolution within the framework of their specific subject field – philosophical, psychological, linguistic,

mathematical, psychogenetic, pedagogical, ergonomic, etc.

Cognitive linguistics – a new area of linguistics, which arose at the intersection of cognitive science, cognitive psychology, psycholinguistics and linguistics, and studying the mechanisms of knowledge of the language and the mechanisms of knowledge representation in the language [8, p. 39].

The subject of cognitive linguistics, like other cognitive sciences, is the study of consciousness (cognition). The main sections of cognitive linguistics are cognitive semantics, cognitive grammar, and cognitive phonology.

It should be noted that cognitive linguistics, in contrast to cognitive science, is not interdisciplinary in nature (studies of cognition, reason in philosophy, mathematics, psychology, logic, and so on). Cognitive linguistics is the linguistic direction of language learning, where language is studied as a cognitive mechanism that plays a role in the coding and transformation of information.

Cognitive linguistics has established itself not only in America, but also in Europe. One of the most important issues that are discussed at European scientific

forums is the understanding and extraction of information from the text. The most famous modern Western European scientists in this field are Thomas Herbst, Beate Hampe, Wolfgang Imo and others. The emergence of cognitive linguistics dates back to 1989, when in Duisburg (Germany) at a scientific conference where Rene Dierven was the organizer, scientists have announced the creation of an association of cognitive linguistics, which, thus, has become a separate linguistic direction. The publication of the journal *Cognitive Linguistics* was founded at the same conference. To this day, the International Association of Cognitive Linguistics holds conferences to which cognitive linguistics experts from different countries, including Ukraine, are invited [9].

In the twentieth century during the USSR, scientists N.D. Arutyunova, E.S. Kubryakova, Yu.S. Stepanov, I.A. Sternin, V.N. Telia and others indicated in their works the connection of linguistics with philosophy and psychology, the role of the human factor in language and thus contributed to the development of the theory of cognitive linguistics. Ukrainian philologists actively collaborated with these linguists.

In Russia only at the beginning of the 21st century a discussion of cognitive science issues was officially announced at the "First Russian Conference on Cognitive Science" (2004, Kazan). Over time, these regular conferences have gained international status, in which Ukrainian scientists also took part in a favorable period of cooperation.

In Ukraine, research in this direction is carried out by such leading professors of the country as L. I. Belekova, O. P. Vorobyova, S. A. Zhabotinskaya. The founder and leader of a scientific school founded in 1994 S. A. Zhabotinskaya was the first in Ukraine to begin research in the field of cognitive linguistics. As part of the school's scientific work, new methods of linguo-cognitive analysis of language and speech are applied and developed, consistent with world practice.

Collaboration with the founders of the main directions of cognitive linguistics R. Lenker, J. Focognier, J. Lacroff and others, familiarization with the works of leading foreign experts allows scientists to combine research from different schools of cognitive linguistics in the framework of a holistic methodology, as well as create author's methods of conceptual analysis.

Linguists of Ukraine are actively working in this area of cognitive linguistics. The results of their research are published in scientific journals.

Thus, the article by I. Khomenskaya [7] deals with the main historical stages of development of components of the terminological system and modern definitions of the main concepts of cognitive linguistics. The author defined the stages of formation of cognitive linguistics as a science, distinguished the basic concepts of the terminological system of the scientific paradigm under study. The researcher outlined the frame model and types of frames as basic in describing the conceptual picture of the world and described the basic approaches to the definition of the term "concept".

Linguist Yu. Baylo in her work [1] investigated the main stages of the formation of cognitive linguistics. The author has identified the main directions of the cognitive approach to language learning.

Linguist Solovyova V.-O. V. in the article “History of development and problems of definition of cognitive linguistics” [5] outlined a panorama of views on the essence and status of cognitive linguistics in the context of the history of origin and institutionalization of this research direction. In particular, the author paid attention to the term “cognitive linguistics” in the development of American linguists. The linguist also described the peculiarities of the functioning of American theory in the writings of European theorists, where this concept was expanded and complicated. Vseslava-Oleksandra Solovyova stressed the importance of fleshing out the term, distinguishing between “American” or English-speaking and Eastern European or “Russian-speaking” traditions of linguistic cognitivism.

The philologist G. G. Visko in his scientific work [2] considered the history of the origin and formation of a relatively young line of linguistics – cognitive linguistics. The author presented the views of scientists on the relation of cognitive linguistics with cognitive science. G. G. Visko also presented the views of the researchers on the purpose of this discipline, the subject of its research, sources and materials, basic tasks and postulates.

As we can see, Ukrainian scientists are multiplying scientific studies of world linguists.

We believe that the prediction of Jean Piaget will soon come true, who believed back in 1970 that after the stage of interdisciplinary research “we should expect a higher stage – a transdisciplinary one, which will not be limited to interdisciplinary relations, but will place these relations within the global system without strict boundaries between disciplines” [1].

Of course, every new science requires a lot of effort by scientists. In developing the problems of cognitive linguistics there is still no single concept. Also, serious understanding is required by the terminological and conceptual apparatus of this field of science. In Ukraine, as well as throughout the world, scientific research is continuously conducted, and the points of view at conferences at various levels are coordinated. We believe that these tasks will be solved for many decades to come.

References:

1. Байло Ю. Когнітивний напрям як новітній підхід до вивчення мови: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.chnu.edu.ua/res/chnu.edu.ua/period_vudannia/web13/pdf/2011_3/Yuliia_Bailo.pdf (Дата звернення 10.04.2020).
2. Вісько Г. Г. Когнітивна лінгвістика: історія становлення і розвитку напрямку лінгвістичного вчення // Science and Education a New Dimension. Philology, III(12), Issue: 60, 2015. S. 23 – 27.
3. Плотинский Ю. М. Проблемы развития общества знаний: социокогнитивный подход: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://emag.iis.ru/arc/infosoc/emag.nsf/BPA/009534523eb8e426c325757500515eff> (Дата обращения 11.04.2020).
4. Рыжжина А. А. Когнитивная лингвистика на современном этапе // Вісник

- Житомирського державного університету. Випуск 6 (72). Філологічні науки. 2012. С. 290 – 292.
5. Соловйова В.-О. В. Історія розвитку і проблеми визначення когнітивної лінгвістики // Магістеріум. Мовознавчі студії. 2013. Вип. 50. С. 80 – 86.
 6. Трансдисциплінарність: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://ru.wikipedia.org/wiki>
 7. Хоменська І. Формування основних сегментів терміносистеми когнітивної лінгвістики (діахронічний та синхронічний аспекти) // Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Серія «Проблеми української термінології». 2014. № 791. С. 169–174.
 8. Schwarz M. Einführung in die Kognitive Linguistik. Tübingen (UTB 1636), 1996. 238 S.
 9. International Cognitive Linguistics Association [ICLA]: [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.cogling.org> (Дата звернення 15.04.2020).
 - 10.

О РЕАЛИЗАЦИИ ВЗАИМОСВЯЗИ АУДИРОВАНИЯ И ЧТЕНИЯ С ПОМОЩЬЮ ИНОЯЗЫЧНЫХ ТЕКСТОВ

Майтиева Раисат Алиевна

доцент каф английского языка, кандидат филологических наук,
Дагестанский государственный университет народного хозяйства
г. Махачкала

***Аннотация:** Статья рассматривает проблему о реализации взаимосвязи аудирования и чтения с помощью иноязычных текстов. Под взаимосвязанным обучением автор понимает не только одновременное и параллельное развитие речевых умений, но и учет общих и специфических черт аудирования и чтения на основе единой методической системы, учитывающей их сходство и различия.*

Ключевые слова: одновременное и параллельное развитие речевых умений, рациональный отбор, линейная последовательность, обучающая эффективность, стилистическая нейтральность, изобразительная наглядность.

Осмысленно отобранные и обработанные для обучения аудированию тексты составляют главное звено в обучении не только восприятию иноязычной речи на слух, но и чтению иноязычного текста.

В методике обучения иностранным языкам взаимосвязанное освоение разных видов речевой деятельности представляется важным и основополагающим. Под взаимосвязанным обучением видам речевой деятельности следует понимать не только одновременное и параллельное развитие разных речевых умений, но и учет общих и специфических черт, например, аудирования и чтения, а также овладения ими на основе единой методической системы, учитывающие эти черты их сходства и различия [1, с.39].

Для рационального отбора и организации учебных иноязычных текстов необходимым представляется сопоставление аудирования и чтения как

два вида рецептивной речевой деятельности в целях реализации их полезной взаимосвязи в процессе обучения.

Известно, что аудирование и чтение характеризуется как процессы с определенным сходством и различием. Данные этим двум видам речевой деятельности, психофизиологические характеристики проявляются в процессах восприятия.

Узнавания, осмысления и понимания. Эти процессы, отражаются на ощущении и представлении, которые отражают отношения реальной действительности являются сложными психологическими познавательными процессами, обусловленными различными мыслительными операциями [2, с.12].

Реализация понимания речевых способностей при чтении и аудировании возможна при владении определенным языковым материалом, при владении умениями анализа и синтеза,

абстрагирования и конкретизации. В рецензии информации большое значение имеет и внутренняя речь реципиента, протекающая в ходе восприятия данного материала. Перечисленные факты относятся к сходствам в функциях аудирования и чтения. Вместе с тем, на уровне восприятия у этих видов речевой деятельности имеются и существенные различия. Главным образом различие наблюдается в канале приема информации и в способе ее предъявления. Необходимо отметить, что информация, воспринимаемая зрительным анализатором, представляется в виде графических знаков, образующих печатный текст. Восприятие печатного текста осуществляется посредством движения глаз по строке в линейной последовательности. Известно, что зрительная память большинства людей развита значительно лучше, чем слуховая, поэтому информация, полученная при чтении прочнее, удерживается в памяти.

При аудировании слуховой речи сигналы, поступающие в слуховой анализатор, имеют характер однократности и необратимостью аудитор не может вернуться назад и повторно прослушать уже приятное сообщение, как это делает чтец. Кроме того, температура внутренней речи при аудировании определяется скоростью предъявления информации [4, с.9]. При несовпадении темпа предъявления и темпа восприятия происходит нарушение синтезирования смысла как отдельных фраз, так и всего воспринимаемого сообщения. Таким образом, приведен-

ные сопоставление процессов двух видов речевой деятельности позволяет констатировать, что аудирование звучащего текста представляет большую трудность, чем восприятие графического текста.

Если рассмотреть выше проведенное сравнение с методической точки зрения, то читающий может прочесть текст столько раз, сколько ему необходимо. Однако предъявление звучащего текста осуществляется лишь однократно. Вышеотмеченное позволяет прийти к выводу о том, что тексты для аудирования и для чтения не должны быть одинаковой трудности как по словесному содержанию, так и по объему. Другими словами, для аудирования текста должны быть легкими чем тексты для чтения.

Необходимо отметить, специфика учебного текста заключается в том, что он, являясь средством обучения, входит в качестве компонента в систему текстов, служащих той же цели, и отвечает ряду требований, обеспечивающих его обучающую эффективность [3, с.101]. Вполне понятно, что звучащий текст для аудирования имеет свои особенности на уровне лингвистики, паралингвистики и экстралингвистики, которые отличают его от графического письменного текста.

Для активной реализации взаимосвязи аудирования и чтения в целях стимулирования иноязычной речевой деятельности в коммуникативном направлении представляется правомерным предъявить определенные требо-

вания к текстам для аудирования и чтения. Во-первых, в текстах должна преобладать стилистическая нейтральность. Во-вторых, тексты должны быть отобраны с учетом наличия в них только знакомого учащимся иноязычного речевого материала, входящего в активный минимум языка. В-третьих, наличие простых синтаксических структур в текстах, небольшой объем текстов для чтения - 0,5 страницы, а текст для аудирования до 2-х минут звучания; доступность и простота содержания с использованием изобразительной наглядности.

В целях успешной реализации взаимосвязи восприятия речи на слух и восприятия графического изображение мыслей в виде текста положительные результаты наблюдаются в материале с облегченным содержанием для понимания. Конкретно, аудирование монологической речи представляется менее трудным. Это связано с тем, что монологическая речь, кроме своих стили-

стических и лингвистических особенностей, обеспечивающих ее понимание, отличается логичностью построения, полностью и законченностью изложения, контекстностью, меньшей эмоциональностью и ситуативностью.

Список литературы.

1. Гальскова М.Д., Гез Н.И. Теория обучения иностранным языкам: Лингводидактика и методика: Учебное пособие для студентов лингвистических университетов и факультетов иностранного языка. Высшее пед. учебное заведение. – М.: Издательский центр “Академия”, 2005.
2. Зимняя И.А., Мазаева И.А. Коммуникативная компетентность и речевая деятельность // Иностранные языки в школе. -2014. -№12.
3. Елухина Н.В., Федорова О.Л. Научные основы разработки системы текстов для обучения аудированию/ Проф. ориентированность обучение в условиях неязыкового вуза. – М.,1987. – Вып.302.
4. Пассов К.И. Коммуникативный метод обучения иноязычному говорению. – М.: Просвещение, 1991.

ПРИЧИНИ ІНТЕНСИВНОГО ЗАПОЗИЧЕННЯ АНГЛІЦИЗМІВ У СУЧАСНІЙ НІМЕЦЬКІЙ МОВІ

Юлія Миколаївна Надточій

ст. викладач кафедри іноземних мов №5

Військовий інститут телекомунікацій та інформатизації

Вживання англіцизмів останнім часом стало показником яскравості, модної належності, слідування світовим тенденціям. Англійські запозичення в німецькій мові відомі з XV століття, що зумовлювалось значними суспільно-політичними подіями.

Інтенсивний приплив англо – американізмів спостерігався після Великої Вітчизняної війни.

Цій тенденції сприяв поділ Німеччини на окупаційні зони, дві з яких займали США і Великобританія, внаслідок чого між цими державами і ФРН існувала тісна політична, економічна і культурна взаємодія [51, ст.7].

У сучасному суспільстві володіння англійською мовою вважається престижним, крім того англійська мова має статус міжнародної мови спілкування майже у всіх сферах діяльності.

Багато мовців вживають у своєму мовленні новітні англіцизми для того, щоб справити враження освіченої людини. [58] Перенасичення мови англо-мовними запозиченнями відбувається також через те, що люди (особливо молоде покоління) вважають новітні англіцизми модними, оригінальними та вишуканими [21, ст. 243].

В останні два десятиріччя спостерігається справжній бум англоамериканських запозичень у німецькій мові.

Це явище привертає до себе не аби який інтерес лінгвістів, про що свідчить велика кількість публікацій і досліджень (С.В. Гриньов, Г.О. Патрикеева, Th. W Adorno, S. Bohman, W.Yang, G. Zifonun і т. п.). Під запозиченням варто розуміти, перш за все, слово чи словосполучення, які перенесені з первинної мови в мову-реципієнт в результаті мовних контактів з подальшою асиміляцією в новому мовному середовищі [51, ст. 7]

Як зазначає Х. Глюк, відповідно до мовного лексикону Метцлера, англіцизми (англо -американізми) – це запозичення з англійської мови, які певним способом інтегрували в німецьку мову[65, ст. 42]

Вслід за В. Янгом визначаємо англіцизми як родові поняття для запозичень з американської англійської (АЕ), британської англійської (ВЕ), а також інших мовних округів, таких як Канада, Австралія, Південна Африка та ін. [69, ст. 7]

Англіцизми масово проникають в німецьку мову, викликаючи захоплення в молодого покоління та страх та непорозуміння тих, хто виріс на творах великих німецьких класиків і не впізнає німецьку мову сучасності. Надмірне вживання англіцизмів завдає труднощів для носіїв німецької

мови, особливо якщо йдеться про вузько спеціальні поняття. Наприклад (розмова між пасажиром, який вперше має летіти літаком та оператором довідкового бюро):

Fridolin trat näher: «Guten Morgen»

Eine junge Dame in Uniform lächelte göltig. «Ich möchte mit dem nächsten Flügzeug nach Rom fahren»

«Fliegen!» meinte die junge Dame. «Fliegen, natürlich. Was muß ich da tun?»

Es ist mein erster Flug»

Die junge Dame betrachtete ihn mit Neugier. Nicht jeden Tag sieht man auf dem Flughafen einen erwachsenen Menschen, der zum ersten Mal fliegt.

«Also, das ist ganz einfach», sagte sie freundlich. «Das Ticket bekommen Sie drüben an unserem Ticket- Counter. Wenn Sie ein Auto haben, da lassen Sie es draußen auf dem Parking – Lot, der Attendant wird sie einweisen. Die nächste Maschine nach Rom ist zwar fully booked, aber wir setzen Sie auf die Waiting- List. Es gibt immer wieder ein Paar No-Shows oder Last Minute Cancellations. Da haben Sie heute gute Chancen. Aber seien Sie auf jeden Fall dreißig Minuten vor Take off am Handling Counter. Da schließen sie natürlich das Lood-Sheet ab. Und wenn Sie dann eingeecheckt haben, verlieren Sie Ihre Boarding-Card nicht. Wenn Sie zum Duty Free Shop gehen, überhören Sie nicht den Last und Final Call. Gehen Sie lieber schon vorher zum Exit B 18. Wenn Sie overweight sind, kostet die excess- baggage ein Prozent der first class single fare. Hand luggage dürfen Sie mit in die Kabine nehmen. Baggage claim kommt auf Ihr Ticket. Unterwegs

gibt es einen snack und non -alcoholic drinks sind auch in der Economy – class free ofcharge. Haben Sie alles verstanden?» «Vollkommen», sagte Fridolin ehrfurchstvoll, aber sagen Sie mir bitte: «In welcher Sprache haben Sie mir das erklärt?» « Na, in Deutsch natüührlich!» antwortete die junge Dame leicht indigniert und wandte sich dem nächsten Flugreisenden zu. [60, ст. 90 – 91].

Костомаров В. Г. зазначає, що активне вживання іншомовних лексем зумовлене змінами в психологічному настрої мас, їх мовним смаком та чуттям мови (43, ст. 8), а також прагненням відійти, якщо до того є найменша можливість від усього того, що було вчора і що сприймається як прикмета епохи, з якою без жалю розлучаємося (43, ст.29).

Традиційно виділяють екстралінгвістичні (зовнішні) та інтралінгвістичні (внутрішні) причини запозичень. Так, С.В. Гриньов, проаналізувавши роботи багатьох лінгвістів, які досліджували цю проблему, зараховує до екстралінгвістичних такі причини:

1. культурний вплив одного народу на інший
2. наявність усних або писемних контактів країнз різними мовами,
3. підвищення інтересу до вивчення тієї чи іншої мови,
4. авторитетність мови джерела (що іноді приводить до запозичення багатьма мовами і появи інтернаціоналізмів,
5. історично обумовлене захоплення певних соціальних верств культурою чужої країни [35, ст. 135]

До внутрішньолінгвістичних причин запозичень зокрема В. Янг відносить:

- Колорит (Kolorit)
- Мовну економію (Sprachökonomie)
- Варіативність висловлень (Ausdrucksvariation)
- Евфемізацію (Verschleierung, Euphemismus)
- Педагогічний аспект (Pädagogischer Aspekt)

ЛІТЕРАТУРА

1. Патрикеева А.А. Англицизмы в немецком языке (на материале языка

рекламы): автореф. дис....канд. филол. наук. М., 2009. - 24 с.

2. Backhaus H.M. Liebling, schlaf nicht dauernd ein.-München: Wilhelm Heine Verlag, 1975. – 144 S.
3. Yang, Wenliang. Anglizismen in Deutschen. Am Beispiel des Nachrichtenmagazins Der Spiegel./ WenliangYang.-Tübingen: Max Niemeyer Verlag, 1990. – 237 S.
4. Гринев С. В. Введение в терминоведение, – М.: Московский лицей, 1993. - с.
5. Костомаров В.Г. Языковой вкус эпохи / Віталій Григорович Костомарів. – М., 1994. – 218с.

ANGRY YOUNG MEN IN THE MID-TWENTIETH BRITISH LITERATURE AS NEOREALISM REPRESENTATIVES

Hildebrant K. Y.Doctor of Philosophy, Associate Professor Chernivtsi Institute of Trade and Economics KNUTE Chernivtsi, Ukraine

The article analyzes artistic method of the English literary group Angry Young Men representatives. Literary genre of J. Wain, K. Amis and J. Braine novels is estimated, specific characteristics of the writers' literary works, which confirm their attachment to neo-realism, are identified.

Keywords: realism, neorealism, psychological realism, social psychology novel, documentary literature

There are regular discussions among literary critics, whether a particular writer is a realism, neo-realism or modernism representative. The problem of the artistic method, as the principle of figurative reflection of life or writer's selection and evaluation of reality phenomena is very important for researchers, because this category can help not only to study the creativity of individual authors, but also to get closer to understanding of patterns of literary development in general.

Taking into consideration the importance of this issue, the artistic method of English writers, representatives of the literary group "angry young men" interested many foreign as well as domestic literary critics, and provoked a lively discussion of researchers. Thus, the overwhelming majority of Soviet critics identify AYM as restorers of the nineteenth century critical realism traditions and state that those writers play a significant role among representatives of realism in general: "... the best works of AYM by right occupy a significant place among the works of critical realism" [8, p. 283]; "Angry young writers

played a great role in the restoration of modern English realism" [9, p. 4]; "The literature of the angry in its best examples is a special form of contemporary critical realism, and it is as much about the significant phenomena of the modern literary process as the authors have managed to express, by means of realistic typology, the essence of the complex world of the present" [2, p. 27].

However, not all of the reviews were unanimous. Ch. P. Snow accused the angry writers of ascribing to fiction about real people "... a kind of free form, into which all sorts of stories about the personal adventures of authors fit" [7, p. 221]. W. Allen argued that works such as "Lucky Jim" were written only at a young age. In his view, "... this novel cannot be considered in the criteria of realism" [1, p. 206]. V. Ivashova supports this view, though not so categorically. Agreeing that "... writers like Amis are distanced from the representatives of the critical realism of the XIXth and Enlightenment realism of the eighteenth century with a wall of false beliefs and persistent prejudices that

prevent them from seeing the world in real light-shade relations and separating the significant from the minor [3, p. 213]. V. Ivashova, after all, concludes that the angry writers' fiction was closer to realism than fiction of many writers of the time, and considers that in the 1950s English critical realism took on some relatively new forms [3, p. 217].

Such dissonant opinions of literary critics create the basis for modern scientific understanding and a more extensive study of realism frames in the world interpretation by AYM, as well as of the degree of English literary traditions imitation and revival in their literary works. In this article we will try to characterize the artistic method of AYM writers; to prove their adherence to neo-realism and to establish their fiction characteristic features which correspond to the conceptual principles of this artistic method.

According to the Encyclopedia of Literary Directions and Currents, neo-realism, or socio-psychological realism, is a stylistic trend in the twentieth-century literature (in Ukrainian in the early twentieth century, in Italian in the 1940s and 1950s), which defining features are the documentary basis of the work (the principle of faithfulness of fact), attention to the life of an average person, the desire to show life without decorations. Not adopting the imitative (mimetic) principle of "life image depicted in life forms", neo-realists defined their conceptual principle between documentary authenticity, philosophical and analytical immersion into reality and lyrical environment. Often, the eloquent detail meant more to them

than the plot unfolded by all realistic rules [6, p. 2013].

It is specified in "The Lexicon of General and Comparative Literary Studies" that neo-realism (viewed as twentieth century realism here) is a creative method that has a variety of styles and forms. It does not limit the writer in his worldview. Although the most important feature of realistic artistic reproduction of outer world is social analysis, which forms the basis of characters and circumstances typology, twentieth century realism social life depiction differs from the realism of the nineteenth century because it is studied through the perception of individual consciousness.

It also emphasizes that twentieth-century realism, or neo-realism, is not limited to mimesis, but incorporates elements of fantasy, symbolism, mythmaking, organically connecting reality and fiction. Similar techniques were encountered by realists of the nineteenth century, but in the twentieth century they gain new quality and scale. The notion of virtuality, probability, potentiality, which seems to exist in parallel with the real world reality and at the same time constitutes its part, is of great importance here. Realism is thus enriched by the penetration into the world of the subconscious, intuition, unconscious impulsive disorders, the so-called "after-effects".

Such changes are explained by the fact that neo-realists were faced with the task of showing the world that was far more complex than in the 19th century, and to do this they required new means of expression. Contemporary to writers world

was fragmented, complicated, multiple, losing its black and white structure, solidity and stability of the 19th century. After all, such writers' position was not surprising, because two world wars, the atomic threat, racial and national conflicts have deepened the sense of absurdity, irrationality of the world, alienation of man in it [5, p. 467-470].

Thus, the defining features of neorealism include:

- in-depth psychology, which captures all attention. The neo-realist delves into the character's inner world and the external, objective circumstances of life are presented through the prism of subjective perception;

- internal psychological as well as external social contradictions in this style fiction appear (mainly on the subtextual level) as manifestations of the everlasting metaphysical conflict of good and evil, light and darkness;

- rejection of purely mimetic installations, syncretism of reality and fiction (realism organically incorporates elements of fiction, symbolism, myth-making);

- use of the principle of documentary authenticity;

- the desire to reproduce the collisions of life of an average person.

Taking into consideration the above mentioned characteristics, we'd like to note, first of all, that in accordance with the socio-psychological foundations of neo-realism, all literary works of angry young men are realistic socio-psychological novels, which reproduce the characters' complex psychological conditions caused by social circumstances. The dom-

inance of the socio-psychological theme in the works is determined by a detailed depiction of a certain psychological state or change of the characters' conditions under the influence of different social situations. This is the so-called "objective lyricism" (I. Denysyuk), which is associated with the ability to convey prosaically social processes of reality through the disturbances of human soul and to depict the social situations and circumstances that determine characters' behavior as well as influence its formation. All we have to do is to mention the numerous grimaces of Dickson ("Lucky Jim"), which appear as an instant reaction of the protagonist to the absurd nature of the world, through which the character's complex psychogram is created. Take for instance a "tragic-mask face" [10, p. 55], "Martian-invader face" [10, p. 91], "Eskimo face" [10, p. 97], "Lemon-sucking face" [10, p. 141], "Iascar's face" [10, p. 189], "Evelyn Waugh" [10, p. 230] and others who help Dickson to express his indignation at many senseless circumstances and irrational situations that he doesn't have power to change.

Some literary critics (V. Rubin, K. Kumar, etc.) have emphasized that J. Wayne's novel "Hurry on Down" is a fraudulent novel. After all, many features relate the AYM novels to Spanish picaresque (loosely connected adventurous episodes, chronological development of events, first-person narrative, satirical view of social types, travelling theme, depiction of the protagonist's spiritual mischief, who rebels against his native system), though the critical difference lies in the

AYM protagonists' character. They are not just scammers wandering the world, but intellectual wanderers, which shifts the accents: the angry writers' novel doesn't provide a picture of social life and its decline, but a picture of the spiritual wanderings of the picaro, his intellectual wanderings in the labyrinths of contemporary civilization. After all, the affinity of the angry novel with picaresque manner, which has long been used by English artists with different aesthetic goals (Smollett and Fielding – to solve educational tasks; Thackeray – to critically portray bourgeois society) only proves the AYM fiction close connection with realistic style.

The style of AYM largely meets the criteria of “documentary fiction” outlined in the Literary Encyclopedia of Y. I. Kovalev [4, p. 294]. AYM novels are essentially similar to journalistic works, because they use documentary base as the structural foundation of their literary works. Angry writers reject technical experiments and metaphorical reality; tend to apply simple, “unadorned” style that resembles reportage. The deliberate understatement of aesthetics, the almost complete absence of tropes, is quite noticeable in their works. Freedom of expression, direct criticism of life, straightforwardness of judgments, rejection of the past or options for the future in angry fiction led to a thirst for truth, increased attention to “life as it is”.

Even in the dramatic genre, AYM adhere to realistic expression. The theatrical language in their works is designed in the form of daily discourse: it is full of omissions, repetitions, incoherence, silence,

which enhances the effect of vitality. At the same time, the determining principle of documentary narrative, which is very true for AYM works as well, is related to literary emotionality of expression. In the expressively colored language as well as in plot evolution we see the authors' clear position: disgrace to falsity and seeming humanity versus uplifting of proper and sincere values.

The desire to achieve documentary, objectivity of the image is determined by the amalgamation of the author's point of view with the thoughts and conclusions of the main character. In AYM novels, the author's literary reflection is a medium for designing the character's consciousness: there are no explicit author's comments in the fiction, the writers do not interfere with the course of events, and the story mostly unfolds from the first person. This is especially noticeable in J. Brain's “Room at the Top”, where the author's position is absolutely unspecified. At the same time, the exposition of human flaws and social injustice, appraisal of true for writers' values are embodied in the protagonists' thoughts and conclusions, in the expressively colored words, compositional junctions, intertwining of leitmotifs and details.

Quite within neo-realistic method, the favorite AYM protagonist is an average person, a representative of the lower middle or working classes. In addition to confronting experimental writing, angry writers also directed their creativity against the nostalgic views to the past, characteristic of many writers of the time, who, although using realistic method, were not too hasty to analyze the painful

post-war problems of the country. First, AYM rejected the popular scheme of creating a novel or play depicting scenes of respectable life of upper-class representatives in country houses and addressed the daily problems of then neglected middle or working-class population. Secondly, the angry writers explicitly condemned the similar fiction of their fellow conformists on the pages of their own works. Thus, Osborne repeatedly criticizes "life in the past" in the play "Look Back in Anger", accusing Alison and Helen of their father. Osborne also addresses specific writers in the play: Jimmy Porter tells Priestley, "He's like Daddy – still casting well-fed glances back to Edwardian twilight from his comfortable, disenfranchised wilderness" [12, p. 9]. Porter seeks to write a book that will be "Written in flames a mile high. And it won't be recollected in tranquility either, picking daffodils with Auntie Wordsworth" [12, p. 54]. Reproving ironically the sentimental-romantic pathos, symbolized here by W. Wordsworth, Osborne protests against the over-enthusiasm of mid-twentieth century English writers for a passive "idyllic mood" to counteract the urgent need to depict in-depth the true-to-life realia.

In addition, like the nineteenth century realists, Amis, Wain, Braine and Osborne treat the subject of "a little man", which is obviously not new in the history of literature and at the same time acquires a clear socio-psychological (rather than ethical) shade. All the AYM protagonists are representatives of the "little men". This is exactly how Jim Dickson is depicted in

"Lucky Jim", as he is forced to specialize in the fact that he "... hate most..." [10, p. 33-34]. According to Margaret, he is "... a shabby little provincial bore..." [10, p. 158], the professor calls him after his predecessor, Faulkner [10, p. 16], a doorman addresses him as "... Mr Jackson..." [10, p. 92]. The problems of the "little man" are also touched upon by J. Braine in the novels "Room at the Top" and "Life at the Top". Joe Lampton sees himself as "... uncouth and vulgar and working-class..." [11, p. 74]. Jimmy Porter, who has no prospects or future, feels underestimated and minor: "I suppose people of our generation aren't able to die for good causes any longer. We had all that done for us ..." [12, p. 89]. Charles Lumley is also featured as "small" and unimportant in "Hurry on Down". The same is true for Edgar Banks in "Living in the Present" by J. Wain.

A social addressee of such writing is quite clear: such fiction is echoed mainly by those who, being aware of the likelihood of a new, and perhaps more global, destructive force of war (because the danger of using a hydrogen or atomic bomb hangs above the world), seek an abstraction, and as a result plunge into their own purely self-centered problems. Such atomization of personality is not surprising. Under threatening conditions, people immerse into a sense of helplessness. They turn out to be little people in a vast, immeasurable space, like millions of others.

AYM have neorealistic features in the fact that they are not limited to purely realistic methods of world portrayal. In fact, angry writers' realism is marked by

the expressive influence of naturalistic aesthetics and poetics: the power of naturalism is felt in the AYM anti-hero protagonists, who strike by their outrageousness and associability and are the embodiment of definitely negative features. AYM use the principle of Zola's objective narrative here, which leads to an amalgamation of the author's point of view with the protagonist's thoughts and expressions. At the same time, the angry writers are still supporters of the realistic method, since social analysis forms the basis of characters and circumstances typology in their works, which is an organic and characteristic feature of realism not inherent to any other style. And although social existence in the AYM works is studied through the lens of individual consciousness perception, it is still a synthesis, a generalization of the most important realities of the day.

Besides, one can feel a combination of reality and fiction in AYM works, the crucial role here is played by the pagan fate or doom, "a happy coincidence", which leads the character to an almost fabulous finale. In an effort to "restore justice", namely: to reward their characters for not having the best origin, constant lack of money, angry writers depart from the principles of classical realism, the basic features of which are causality, almost scientific logics, direct dependence of character's destiny on the circumstances, and thus subdue their protagonists' lives to some fairy tale chance. After long wanderings and trials AYM characters become rich and influential, get the dreamy position and commitment of highest status representatives

sometimes very unexpectedly even to themselves.

And not only the finale of the AYM works resembles a fairy tale. Magical images are organically interwoven into the plot where characters are compared to traditional fairytale representatives. Thus, in the play "Look Back in Anger" Jimmy appeared on a white horse as a prince, while mummy locked Allison "up in their eight bedroomed castle..." [12, p. 52]. In "Hurry on Down" Charles Lumley calls the master of the attic a witch; Bertrand in "Lucky Jim" is represented in the eyes of Margaret as a "... bearded monster" [10, p. 105], and in the novel "Room at the Top" a fairy-tale idyll was played out, where "Susan was a princess" and Lampton "was the equivalent of a swineherd... acting out a fairy story" [11, p. 60].

It should also be noted that the spiritual problem of positive and negative traits struggle in a man's soul accentuated in neo-realism in AYM fiction leads to a marked metaphysical dominance of the evil over good forces. This is manifested in the character of protagonists, who are the embodiment of mostly negative features and turn out to be antiheroes. At the same time, the requirement of adherence to plausibility, which often led to a disregard of aesthetic principles and to the propaganda of conversational style that seemed to reproduce live broadcasting in neo-realistic works, transformed into the dominance of vulgarized speech of AYM protagonists. Such principles of neo-realism, combined with increased attention to the spoken detail and the desire to repro-

duce the sensually-emotional reactions of characters, helped angry young writers to create very vivid figures of British counterculture representatives, which stunned the English public by their extremely amoral views, comments and deeds.

Taking into consideration everything mentioned above we can conclude that angry young men can be considered true representatives of English neo-realism, as writers build their concept on the combination of documentary credibility, philosophical and analytical immersion into reality and accentuation of lyrical style. Novels of angry writers are prone to vitality, psychology, household credibility, saturated with elements of social criticism and focused on reproducing the everyday life of ordinary people. At the same time, the question of whether AYM were the only supporters of neo-realism in English literature, or whether this style trend still had other followers, remains open and needs further study, which cannot fit into the scope of this article.

References

1. Аллен У. Традиция и мечта / Уолтер Аллен. – М.: Прогресс, 1970. – 424 с.
2. Жлуктенко Н. Ю. Бунт внутри традиции / Н. Ю. Жлуктенко. – К.: Вищ. шк., 1977. – 176 с.
3. Ивашева В. Английский реалистический роман XIX века в его современном звучании / В. Ивашева. – М.: Худ. лит., 1974. – 464 с.
4. Ковалів Ю. І. Літературознавча енциклопедія: у 2 т. / Ю. І. Ковалів. – К.: ВЦ «Академія», 2007. – Т. 1. – 608 с. (Енциклопедія ерудита)
5. Лексикон загального та порівняльного літературознавства / ред. А. Волков. – Чернівці: Золоті литаври, 2001. – 636 с.
6. Неореалізм // Енциклопедія літературних напрямів та течій [Електронний ресурс]. – Режим доступа: <http://www.ukrlib.com.ua/encycl/techii/printout.php?number=14>, 12.09.2013.
7. Сноу Ч. П. Английская литература сегодня / Чарльз П. Сноу // Иностранная литература. – 1957. – № 6. – С.221-224.
8. Тимошенко Т. М. Проза «рассерженных» в контексте английской литературы середины 20 столетия / Т. М. Тимошенко // Вісник Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна: зб. наук. пр. – Х., 2000. – № 471. – С.280-286.9.Шестаков Д. П. Современный английский роман: автореф. дис. на соиск. уч. степени канд. филол. наук / Д. П. Шестаков ; Моск. гос. ун-т им. М. В. Ломоносова. – М., 1964. – 16 с.
9. Amis K. Lucky Jim. – London: Penguin Books, 2000. – 251p.
10. Braine J. Room at the Top. – London: The Book Club, 1962. – 248p.
11. Osborne J. Look Back in Anger. – London: Faber and Faber Ltd, 1996. – 103p.

PECULIARITIES OF LEARNING ENGLISH BY VIDEOS

Veronika Balahurak

Dnipropetrovsk State
University of Internal Affairs

Anastasiia Kuzmenko

Dnipropetrovsk State
University of Internal Affairs

In the modern world English is one of the first places on the use in communication. Most of the European countries and some other continents speak English, and study it. Learning a foreign language is of current relevance nowadays and has a significant importance for the realization of an individual in the future.

There are many ways for learning English such as these days: online lessons, video-/audio- lessons, tutorials etc. The most practical variant of learning English is using modern technology which allows using videos, cartoons, movies, various commercials and music; and this is not surprising, because people percept information through the auditory receptors, and combine it with visual information that is presented even better. Learning languages using movies students learn not only lexical and grammatical material, but also culture, mentality and behaviour of native speakers which are shown in movies [1].

The object of the research is English learning process, while the subject is the main peculiarities of learning it using videos. The purpose is to present the most productive ways to learn English by videos.

Fist of all, for effective learning it is necessary to define target audience and its preferences. For example, cartoons are

used as a method of learning for children, because a small number of proposals, that usually are monosyllabic, exists there; watching the movie in Ukrainian and then in English to supplement it with verbal stock; subtitled movies offer the ability to hear text at a hearing and receive translation immediately.

Moreover, it is important to understand the goals of learning and watching videos. There are quite a lot educational channels that contain videos with different aims in mastering foreign languages:

Anglo-Link's YouTube channel, which is aimed at the study of grammar and pronunciation for students of English. This channel uses the video rights, which test knowledge of the material studied.

FluentU website where you can learn the skills of listening, speaking, grammar, reading and vocabulary on this website to learn English using music videos, news, speeches, movies, interviews and many other methods.

Rachel's English YouTube channel, which is used to practice speaking with an American accent.

ElearningWorkroom – channel, to improve skills of speaking, listening and reading, as well as to prepare for various international exams in English.

LearnEnglishESL – channel, to improve vocabulary and skills of perceiving information on hearing while watching the film and many other channels.

Also effective for learning English is the Studio of online education EdEra, which we use to improve language learning, there are video lectures on different topics of grammar and not only that, there are also seminars, which show the practical application and correct use of learned material.

The process of learning using videos should be a systematic and rational use of videos in the classroom. The use of video helps to solve the following problems: learning motivation, training intensification, activation of students, independent work of students, increase the quality of students' knowledge.

Video can be used in teaching all kinds of speech (oral and written), listening (perception and comprehension), as well as in exercises to present aspects [2; p. 24].

Videos have more importance than other methods of learning English, as students can listen to the correct pronunciation of new words and sentences and compare them with their writing. It is possible to listen as many times as it is necessary to memorize.

Also, it is worth mentioning that using videos while learning English just watching them is not effective. To make the process more educative it should be proposed a well-prepared methodologically structured combination of exercises. It is necessary to follow staged education in performing tasks. To work with video re-

sources there are 3 basic stages: pre-viewing, viewing, post-viewing, each of which is characterized by specific exercises / tasks.

Thus, A.O. Kuzmenko proposes to do such tasks: pre-watching stage activities: summarizing previously learned knowledge about the topic, discussing the name of the movie, predicting the content of the video with a snippet of the film, learning new words with translation and definitions, pre-reading texts discussing the subject matter or the same topic on the other.

While-watching stage activities: 1) to search for linguistic information: while browsing, select English equivalents for the following Ukrainian words and phrases; select the Ukrainian equivalent of English words, phrases, based on the events in the film; fill in the gaps in sentences according to situations in the movie and others; 2) to develop receptive skills: choose the right answer; state whether this statement is correct; Select a title for each video snippet Put the following sentences in the video sequence. identify cause and effect relationships, etc; 3) to develop sociocultural knowledge: establish cross-cultural similarities and differences.

Post-watching stage activities: In the absence of animation and when the sound is saved, describe the appearance of the characters / their clothing, nearby items, locations, character relationships, and more [2; p.24].

Learning English by videos is practical and important and is one of the main methods of mastering foreign language.

References:

1. Kuzmenko A.O. Zoonymic peculiarity in feature cartoons for children. Psycholinguistics. Philology. Pereiaslav-Khmelnytskyi Hryhorii Skovoroda State Pedagogical University. Vol. 26. Issue 2. 2019. P.190-207
2. Kuzmenko A. A. features of work with videos in English language teaching. Materials of the scientific seminar "Language and law". Dnepropetrovsk: Adverta, 2014, Pp. 23-25.
3. Gromoglasova V. 5 sites with daitrada English for those who are tired of textbooks. 2019. URL: <https://cambridge.ua/uk/blog/english-videos-with-exercises/> (accessed 01.03.2020 g).

ЕДГАР РАЙЗ БЕРРОУЗ ЯК ТВОРЕЦЬ ПОПУЛЯРНИХ ЖАНРІВ

Д.С. Сластьонова

здобувач першого (бакалаврського) рівня ВО 4-го курсу ФФСК Бердянський державний педагогічний університет

Ключові слова: масова література, наукова фантастика, планетарний роман, жанровий синтез, кроссовер, принцип серіальності, франшиза.

Key words: popular literature, science fiction, planetary romance, genre synthesis, crossover, the principle of serality, franchise.

Поняття масової культури та літератури наразі є досить актуальними. Чим є

для нас масова література, чи є вона явищем позитивним або негативним, які її формули, закони розвитку – такі питання звучать під час обговорення цієї досить складної теми, адже масова література приваблює читача ілюзією того, що дистанція між ним і високої культурою стає мінімальною і полегшеною. Центральним компонентом структури масової свідомості стає спрощення, торжество одноманітності й тривіальності.

Актуальність даного дослідження зумовлена тим, що творчість Берроуза як фантаста, зачинателя та популяризатора масової літератури недостатньо проаналізована в літературознавстві, хоча вона є важливою для розуміння становлення американської масової літератури та світової фантастики в цілому. Метою даної роботи є дослідження рис масової літератури в творчості Едгара Райза Берроуза та його вплив на подальший розвиток літературного процесу ХХ століття.

Масова література в перехідні періоди стала «ігровим майданчиком», на якому відпрацьовуються нові сценарії поведінки людини в суспільстві та

апробуються нові ролі. Популярна словесність – потужний резонатор актуальних соціокультурних тенденцій, а водночас – спосіб соціалізації людини, адаптації до дійсності [2, с.13]. До масової літератури традиційно зараховують певні жанри: детективи, любовні історії, мелодрами, трилери, бойовики, наукову фантастику і фентезі, а також комікси, графічні романи.

Масова література зорієнтована на досягнення швидкого успіху. Це відрізняє її від літератури «високої», представники якої можуть дозволити собі писати «в шухляду» або «для нащадків», сподіваючись на належне оцінювання свого шедеву після смерті, через десятки, а то й сотні років. Такий розрахунок неможливий для автора популярної белетристики: його успіх має бути миттєвим, негайним, а час його слави – надто швидкоплинний. Успіхом слід вдало скористатися, щоб отримати максимальний прибуток. Твори масової літератури підвладні моді. Певні жанри або автори здійснюються на хвилі популярності на короткий час, а потім поринають у забуття, на зміну їм приходять нові й нові.

Говорячи про феномен масової літератури та культури в цілому, не можна не згадати й про Едгара Берроуза, адже його внесок в американський маскульт величезний. Його сміливо можна назвати зачинателем масової культури ХХ століття та її палким промоутером. Творчість Едгара Берроуза мала колосальний вплив на фантастику та літературний процес в цілому. Значна частина фантастики 1920-1930-х років була написана як пряме наслідування книг Берроуза. Він розширив коло своїх читачів за допомогою варіативності його творчості – кожен міг знайти щось для себе: чи то історію про Кам'яний вік, пригоди Тарзана, фантастичні пригоди на Марсі, Венері, Пелюсідарі, чи навіть вестерн. Багато авторів говорили, що він справив істотний вплив на їхню творчість – наприклад, Рей Бредбері, Філіп Хосе Фармер і Стівен Кінг, а до числа продовжувачів входять такі письменники, як Джон Норман, Пол Кері, Отіс Клайн та інші. Популярність творів Едгара Берроуза підтверджується великою кількістю створених за їх мотивами у ХХ-XXI століттях коміксів, екранізацій, новелізацій та телеадаптацій.

Стиль Берроуза досить цікавий та незвичний для прийнятих сьогодні рамок та канонів наукової фантастики, але у цьому є свій шарм та харизма, які і тримають планку Берроуза у літературних колах вже більше ста років. Хтось засуджує його за «легкість», хтось підтримує, але очевидним є те, що він і досі популярний. Чому саме Едгара Берроуза вважають батьком масової лі-

тератури та чому ми можемо сміливо назвати його першовідкривачем у масовій культурі? Він розгадав секрет масовості та закони популярності і вдало використав їх на практиці. Хоча він і почав свій кар'єрний шлях письменника досить пізно, у 35 років, він швидко адаптувався під аудиторію та став одним із найбільш упізнаваних авторів на ринку «pulp»-літератури. Берроуз писав про ВСЕ та ДЛЯ ВСІХ. Одним з таких факторів, які свідчать про його новаторство, було використання принципів серіальності, сіквелів та кроссоверу, які в подальшому вплинули на становлення феномена франшизи (тобто початкового твору з усіма відгалуженнями в літературі, кіно, відеоіграх). Саме його Тарзан та в подальшому Джон Картер є яскравими прикладами цього. Берроуз зрозумів, що треба створювати цілий світ для свого героя, а не зупинятися лише не одній історії про нього. Завдяки цьому Берроуз став улюбленцем Голлівуду, а франшиза «Тарзана», наприклад, може поконкурувати навіть з франшизою «Зоряних воєн», хоча на початку ХХ століття кіноіндустрія не була настільки розвинена, як тепер. Берроуз створив свій власний художній всесвіт, де жили і співіснували герої його романів, і одним з яскравих прикладів такого співіснування є кросовер про пригоди Тарзана на Пелюсідарі.

Наступним, не менш важливим фактором, який свідчить про його внесок у розвиток масової культури, було створення бренду, адже наявність власної торгівельної марки говорило про статус автора та його тиражність.

Він був першим автором в історії літератури, який у 1922 році створив власний бренд Edgar Rice Burroughs, Inc., метою якого була популяризація його романів. Починаючи з 1929 року, Edgar Rice Burroughs, Inc. починає сама випускати книжкові видання романів Берроуза, керувати правами на екранізацію, видання коміксів тощо.

Особливо велику роль американський письменник відіграв у розвиткові фантастики, зокрема таких жанрів як «planetary romance» (планетарний роман) і «sword and planet», де він став першим серед авторів, що здобув успіх і визнання. Головною особливістю планетарного роману порівняно з авантюрною фантастикою є зміщення фокусу на пригоди на планетах, а не на спосіб подорожі, і «Барсумський цикл» є тому яскравим підтвердженням. Адже в «Принцесі Марсу» (перший роман циклу) відсутня сцена переміщення, і головний акцент зміщується на навколишній світ героя та його думки в цей момент. Синтез любовного роману та фантастики в «Принцесі Марсу» був запорукою успіху для масового письменника, як Едгар Берроуз, адже це допомагало розширити літературні рамки твору, його гендерну адресацію, тим самим привернути увагу більшої аудиторії читачів.

Підводячи підсумки можна сказати, що значення Берроуза для розви-

тку масової літератури і культури в цілому є величезним. У своїй творчості він вдало поєднував комерційне та творче – про це свідчить заснування його власного літературного бренду, що дало значний поштовх до розвитку та активної реалізації таких понять як кроссовер та франшиза. Берроуз працював у жанрі пригодницької фантастики і планетарного роману, та у своїх творах за допомогою жанрового синтезу інтерпретованого як спосіб досягти чимбільшого успіху в тогочасних читачів, охоплював різні сегменти аудиторії.

ЛІТЕРАТУРА

1. Lupoff Richard A. Master of Adventure: The Worlds of Edgar Rice Burroughs [Електронний ресурс].2005. – Режим доступу: https://books.google.com.ua/books?id=FQkIXCLxdPUC&pg=PA111&lpg=PA111&dq=barsoom+edgar+rice+burroughs+and+the+martian+vision+free+download&source=bl&ots=_abV1UX-4s&sig=ACfU3U2J5MJYaIF6Pr9k1q5nGn_CLhwkIg&hl=ru&sa=X&ved=2ahUKewiMqoeYyYDmAhVR06YKHWMOD5IQ6AEwDXoECAsQAQ#v=onepage&q&f=false (Дата звернення: 26.04. 2020)
2. Філоненко С.. Масова література в Україні: дискурс/гендер/жанр: монографія. Донецьк: ЛАНДОН-XXI, 2011..- 432с.
3. Gelder K.. Popular Fiction: The Logic and Practices of a Literary Field. Abingdon.: Routledge, 2004..- 192 p.

МАРКУВАННЯ ЗНИЖЕНОЇ РОЗМОВНОЇ ЛЕКСИКИ В СОЦІОЛІНГВІСТИЧНОМУ АСПЕКТІ

I. V. Horokhova,

Associate Professor of English Philology Department
Foreign Languages Faculty National Pedagogical Dragomanov University

L. I. Tretyak,

Associate Professor of English Philology Department
Foreign Languages Faculty National Pedagogical Dragomanov University

A. Novakivska,

Bachelor student of Foreign Languages Faculty
National Pedagogical Dragomanov University

***Summary.** Youth Slang is a normatively diminished, emotionally colored, functionally restricted language subcode of the social-age group of young people that reflects its worldview and value orientations and serves the functions of identification, consolidation, hidden prestige, and separation from other groups. The youth slang includes several narrower subsystems, depending on the belonging of young people to certain socio-age, socio-occupational groups.*

Keywords: slang, jargon, socio-linguistics, dialect, argo.

У сучасній лінгвістичній літературі існує кілька термінів на маркування зниженої розмовної лексики в аспекті її соціальної й регіонально-територіальної диференціації: арго, арготизм; арготизована просторозмовна мова; міське арго; жаргон, жаргонізм; загальний жаргон; інтержаргон; гіпержаргон; міжжаргонна лексика; соціально-діалектне койне; жаргонізована лексика; жаргонізована розмовна мова; сленг, сленгізм; знижена розмовна лексика тощо. Ці терміни часто вживають як синонімічні, вони перехрещуються, «перетікають» один у інший, розкривають одне й те ж із різних боків, включають один одного, іноді метонімічно й метафорично перенесені один на інший. Тому актуальним і необхідним є термінологічне визначення тих понять, які характеризують сучасні жар-

гонні стилі урбаністичних форм спілкування, що й становить мету нашого дослідження.

У лінгвістиці термін соціолект виник у другій половині ХХ століття соціолектом називають сукупність мовних особливостей, притаманних якій-небудь соціальній групі – професійній, становій, віковій – у межах тієї чи іншої підсистеми національної мови. Прикладами соціолектів є армійський жаргон, шкільний і студентський сленг, кримінальний жаргон, сленг хіпі, професійна «мова» тих, хто працює на комп'ютерах, різноманітні арго торговців (напр., «човників», торговців наркотиками) [7].

Термін соціолект зручний для називання мовних утворень (слів, словосполучень, синтаксичних конструкцій), які

мають інтегральну ознаку: ці утворення обслуговують комунікативні потреби соціально обмежених груп людей. Сукупність соціолектизмів є своєрідною «лінгвальною субкультурою», форму і зміст якої обумовлює склад соціальної групи, взаємини всередині групи та ставлення до цінностей домінуючої культури. Термін соціолект адекватний термінологічному ряду арго, жаргон і сленг з його поняттєвою диференціацією. В. Балабін пропонує розрізняти «термінологічне» та «нетермінологічне» визначення понять арго – жаргон – сленг, «широке» й «вузьке» їх розуміння. За нетермінологічним визначенням усі ці поняття – синоніми. У широкому розумінні арго – жаргон – сленг є переважно розмовною мовою (мовленням) представників відповідних соціальних груп та прошарків суспільства. У вузькому значенні – це лексико-фразеологічні одиниці, що обслуговують ці типи мовлення [1, с. 49].

Традиційно арго вважають закритою мовною субстанцією, з найменшою експресивністю й незначною кількістю семантичних понять, коло носіїв цього соціолекту обмежене. «Арго – це мова антисупільних елементів (шахраїв, злодіїв, злочинців), що складається з лексико-фразеологічних одиниць – арготизмів, створюється не стільки для викладення, скільки для приховування фактів і організується за принципом антимови, щоб бути незрозумілим для необізнаних. Як тільки арготизм стає відомим за межами арготуючої групи, він підлягає заміні в осіб, що належать до цієї групи» [1, с. 50].

Досліджуючи субмову, В.Єлістратов послуговується терміном московське арго. Запропонована вченим концепція арго є значно ширшою, у ній відбитий зв'язок цього соціолекту з міською культурою. «Арго – це не тільки соціальний діалект... арго – одиниця взаємодії мови і культури». На думку дослідника, «існує власне арго в кожній окремій людині... існують тисячі, десятки й сотні тисяч різних арго, які не мають між собою ніяких чітких, визначених меж ні в часі, ні в просторі, ні в соціальній ієрархії». Автор говорить навіть про арго цілої країни за певний період [4].

Арго, у концепції В. Єлістратова, упродовж свого існування переживає три етапи: арго як замкнута система (герметичний комплекс), арго як привідкрита система (кіничний комплекс) і арго як відкрита система (раблезіанський комплекс). Концепція В. Єлістратова є плідною для вивчення мовного побуту міста в плані інтеграції до нього різних жаргонних субкодів, розширеного жаргонноживання [4].

У слов'янському мовознавстві термін арго вживаний на позначення таємної мови. У проекції на сучасні соціолекти арготизмами можна вважати ті елементи професійних, студентських, армійських субмов, що є невідомими для необізнаних [8].

Існують різні тлумачення й термін а жаргон. В енциклопедії «Українська мова» подано таке трактування жаргону: «Один з різновидів соціальних діалектів, що відрізняється від загально-вживаної мови використанням специфічної експресивно забарвленої лекси-

ки, синонімічної до слів загального вжитку, фразеології, іноді й особливостями вимови. У широкому розумінні жаргоном часом називають мову неосвічених верств суспільства, зокрема спотворену міжмовною інтерференцією» [8, с. 167–168].

Автори відносять до жаргону й суржикове мовлення. Підтримуємо думку Л. Ставицької, що жаргон – це напіввідкрита лексико-фразеологічна підсистема, яка застосовується тією чи іншою соціальною групою з метою відособлення від решти мовної спільноти [7, с. 33].

Відзначаючи зниження рівня розмовного мовлення, О. Єрмакова й Р. Розіна використовують термін загальний жаргон, але з приміткою «міста». За їх визначенням, це «той шар сучасного жаргону, який не є належністю окремих соціальних груп, з достатньо високою частотністю трапляється в мові ЗМІ і який однаково використовують (або, принаймні, розуміють) усі жителі великого міста, зокрема освічені носії літературної мови» [5, с. 4].

Одне слово, це досить великий корпус лексем і фразеологізмів, які втратили корпоративність, тобто закріпленість за мовленнєвою практикою обмежених соціальних груп. Загальний жаргон – проміжне мовне утворення, через яке лексика соціальних діалектів проникає в розмовну мову мешканців міста. Отже, загальний жаргон представлений жаргонізмами, які функціонують у зниженому розмовному мовленні містян [5].

Мовна субстанція загального жаргону – соціальні діалекти, онтологічною рисою яких є діалектичне поєднання

тенденцій до замкненості й незамкненості: будь-який жаргон є одночасно й засобом уніфікації (ідентифікація «своїх») і засобом диференціації (протиставлення «своїх» «чужим») [5].

Для позначення максимально широкої інтеграції жаргону в загальнонародну комунікацію Л. Ставицька вважає більш прийнятним термін жаргонізована розмовна мова, тому що він указує на соціальну детермінованість зниженого розмовного лексикону [6].

Оскільки соціолекти не є замкненими субстанціями, то елементи їх взаємодіють, проникаючи з одного в інший. На позначення такої взаємодії жаргонних елементів у лінгвістичній літературі вживають термін інтержаргон. Інтержаргон – це один із соціальних варіантів мови, який поєднує в собі частину слів кожного жаргону. Ці лексеми вживані в різних жаргонах і зрозумілі їх носіям. Інтержаргон – це своєрідний сплав професійного жаргону, елементів корпоративних, групових жаргонів та нейтралізованого в розширеному вживанні кримінального жаргону [7, с. 213].

Описуючи жаргонну лексику, яку використовують асоціальні елементи (злодії, грабіжники, хулігани, насильники, спекулянти, в'язні різних виправно-трудових установ), В. Биков зазначає, що інтержаргон об'єднує лексику, що вживається представниками перерахованих вище угруповань. Учений уводить термін жаргоноїд на позначення елементів розширеного жаргоновживання російськомовного населення. «Під жаргоноїдами розуміють окремі слова, словосполучення і фразеологізми російської

фені, які використовують паралельно в інших підсистемах мови з іншими значеннями» [2, с. 87].

Отже, міжжаргонна лексика, або ін-тержаргон, є проміжним мовним утворенням, яке всотує в себе лексику корпоративних жаргонів і елементи жаргонів професійних.

Сленг як основний компонент розмовного мовлення закріплений за урбаністичним мовним простором. Тому на позначення зниженої розмовної мови містян вважаємо доцільним використання терміна міський сленг. У нашому розумінні міський сленг – це ненормативна, неформальна, стилістично знижена, функціонально обмежена мова населення міста, що використовується з метою здійснення певних мовленнєвих функцій (експресивної, оцінної, корпоративної, пейоративної, евфемістичної тощо). Міський сленг інкорпорує арготизми, професійні, групові та інші соціальні жаргонізми, вульгаризми, неологізми, чужомовні запозичення. Отже, у широкому розумінні міський сленг – це знижена розмовна мова міста з усіма наявними соціолектизмами [6].

Міський сленг обов'язково включає специфічні найменування на позначення вулиць, районів, споруд, закладів, різноманітних міських реалій, як-от: магазини, кав'ярні, кладовища, історичні споруди. Такі назви зрозумілі тільки мешканцям цього міста (містечка) або навіть жителям певного мікрорайону [7].

Отже, жаргонні стилі спілкування є природними в системі урбаністичних

форм комунікації. Сленг як основний компонент розмовного мовлення закріплений за урбаністичним мовним простором. У широкому значенні міський сленг – це знижена розмовна мова міста з усіма наявними соціолектизмами; вузьке поняття – власне розмовні лексеми, які характеризують певне урбаністичне середовище.

Література:

1. Балабін В.В. Сучасний американський військовий сленг як проблема перекладу: Дис. ... канд. філол. наук: 10.02.16. – К., 2002. – 308 с., с. 49, с. 50.
2. Быков В. Жаргоноиды и жаргонизмы в речи русскоязычного населения // Русистика. – Берлин, 1994. – № 1–2. – С. 85–95., с. 87.
3. Вайсгербер Й.Л. Родной язык и формирование духа. Пер. с нем., вступ. ст. и коммент. О.А. Радченко. М., 1993. – 323с.
4. Елистратов В.С. Словарь московского арга: материалы 1980–1994 гг. – М.: Русские словари, 1994. – 700 с., с. 595, С. 593–594.
5. Ермакова О.П., Земская Е.А., Розина Р.И. Слова, с которыми мы встречались: Толковый словарь русского общего жаргона. – М.: Азбуковник, 1999. – 273 с.
6. Ставицька Л. Арга, жаргон, сленг: Соціальна диференціація української мови. – К.: Критика, 2005. – 464 с., с. 33, с. 60.
7. Ставицька Л. Сучасний український інтержаргон: проблеми й аспекти вивчення // Мовознавство: Доп. та повідомл. IV Міжнар. конгр. українців. – К.: Пульсари, 2002. – С. 213–216.
8. Українська мова. Енциклопедія / В.М. Русанівський та ін. (ред.); НАН України. Ін-т мовознавства ім. О.О. Потебні, Ін-т укр. мови. – К.: «Українська енциклопедія» ім. М.П. Бажана, 2000. – 750 с., с. 167–168.

ЛИНГВО КУЛЬТУРО ЛОГИЧЕСКИЕ ОСОБЕННОСТИ ВЫБОРА ЭТАЛОНА В ОБРАЗНЫХ СРАВНЕНИЯХ

Оленяк М. Я.

кандидат филологических наук, доцент

Донецкий национальный университет имени Василя Стуса

Ключевые слова: образное сравнение, предмет сравнения, эталон сравнения, основа сравнения

Текстовая фиксация мышления человека, язык и речь, служат свидетельством специфики актуализации онтологических категорий, раскрывающих человеческое понимание окружающей среды и места человека в нем путем оценки, измерения и сравнения. Эти процессы дают лингвистические результаты, показывая индивидуальную комбинацию когнитивных черт, которая является основой человеческих соображений, ментальных образов, а затем и языковых номинаций, базирующихся на них.

Я подхожу к проблеме образного сравнения с такой теоретической точки зрения, что каждое образное сравнение начинает свое существование согласно универсальному процессу формирования образных сравнений; и с позиции предположения того, что результат этого процесса непременно проявится через выбор говорящего в речи, то есть через актуализацию конкретной индивидуальной версии сходства. Под универсальным процессом формирования образного сравнения имеется в виду преференция говорящего по выбору конкретного предмета / понятия / явления и т.п., как эталона сравнения, способного characterizo-

вать предмет сравнения, акцентируя на его особых, ключевых характеристиках.

Каждая нация, общество, сообщество, даже каждый носитель языка имеют круг определенных ассоциаций, сложившихся за период своего существования, которые могут не полностью совпадать (и обычно не совпадают) с ассоциациями, которые, соответственно, имеют другие нации, сообщества, носители. Эта разница не столько касается имеющихся в распоряжении языковых единиц, сколько выбора конкретных языковых элементов представителями различных лингвопространств.

Таким образом, в то время как любой говорящий может, казалось бы, использовать любые лексемы для обозначения предмета / понятия / явления и т.д. в качестве эталона сравнения, на самом деле он склонен совершать стереотипный идеосинкретический выбор, характерный для определенного лингвообщества в течении определенного периода времени, субъективно оценивая сравниваемые понятия.

Личный выбор говорящего воплощается в (под) сознательном анализе неравнозначной концентрации харак-

теристики, общей для предмета и эталона сравнения, которая существует в разном количестве в каждом из них, и делает их потенциальными кандидатами для сопоставления в пределах разного сравнения. Именно при анализе неравномерной концентрации ключевой характеристики в двух сопоставляемых понятиях соотношение категорий количества и качества становится ключевым.

ОП отражает когнитивно-оценочное отношение человека к окружающему миру, сравнивая предмет с эталоном на основании того, что они имеют общую ключевую характеристику. В результате такого рода логических операций выбор эталона делается в зависимости от индивидуальной, особой, субъективной интерпретации мира, коррелируя с коллективным восприятием положения вещей.

Так, описывая очень быструю реакцию, англичанин выберет молнию или подмигивание в качестве эталона сравнения (например, *quick as a flash, quick as a wink*), тогда как украинец – молнию или ветер (например, *швидкий як блискавка, швидкий як вітер*), а в польском языке эталоном будет образ орла (например, *szybki jako orzeł*). Выбор эталона сравнения выражает своеобразие мировоззрения, демонстрирует лингвокультурную способность интерпретировать понятие с точки зрения качественных и количественных характеристик.

В поисках необходимого эталона сравнения говорящий выбирает по кругу потенциальных предметов, по-

нятий, явлений и т.п., останавливаясь на том, который, по его мнению, является максимально точным на фоне всех остальных. Его специфика обусловлена именно определенной характеристикой, выражающей отдельное ключевое свойство, которое считается носителями языка типично-актуальным на протяжении определенного периода, однако может меняться со временем. Вот почему для древнеанглийского говорящего было вполне естественно сравнивать болтливого человека с незащищенным городом (*Swa hit awriten is on Salomonnes cwidum ðætte se mon se ðe ne mæg his tungan gehealdan sie gelicost openre byrig, ðære ðe mid nane wealle ne bið ymbworht* 'Как сказано в притчах Соломона, человек, который не может держать язык за зубами, похож на незащищенный город без оборонительной стены'), однако это было бы неоправданно в современном английском языке, поскольку город без стен уже не ассоциируется с опасностью, не говоря уже об относительном отсутствии такой опасности из-за свободы слова в современных англоязычных сообществах, что ставит под сомнение потенциальную необходимость создания такого образного сравнения вообще. Особое, ключевое свойство (состояние опасности), приписываемое эталону (городу без оборонительных стен), неотделимо от него и существует в этом типично-актуальном объекте в определенных временных рамках.

Теряя со временем актуальность этой типичной характеристики в ре-

зультате исторического процесса объединения городов в государства, образ города без оборонительных стен перестал существовать как прототип, представляющий воплощение опасности, и более не пригоден для эталона образного сравнения.

ЛИТЕРАТУРА:

1. Бодуэн, де Куртенэ И. А. Избранные труды по общему языкознанию [Текст] / И. А. Бодуэн де Куртенэ; Акад. наук СССР. – Москва: Изд-во Академии Наук СССР. Т. 1. 1963. – 384 с.
2. Бондарко А. В. Теория функциональной грамматики: Качественность. Количественность / Отв. ред. А. В. Бондарко. – СПб.: «Наука», 1996. – 264 с.
3. Швачко С. О. Засоби квантифікації: лінгвокогнітивні аспекти [Текст]: монографія / С. О. Швачко [та ін.]. – Суми: Видавництво СумДУ, 2007. – 204 с.
4. Caws, P. Yorick's World: Science and the Knowing Subject. Berkeley Los Angeles Oxford. 1993. – 412 p.
5. Di Paolo, E., Cuffari, E., & De Jaegher, H. Linguistic Bodies: The Continuity Between life and Language. Cambridge: MIT Press. 2018. – 432 p.

КЛАСИФІКУВАННЯ ХАРАСМЕНТУ В ІНТЕРНЕТ ДИСКУРСІ

I. V. Horokhova,

Associate Professor of English Philology Department Foreign Languages Faculty

A. Dolgova,

Bachelor student

of Foreign Languages Faculty National Pedagogical Dragomanov University

Summary. *This article is devoted to investigation of different forms and types of harassment in internet discourse. Women are more likely to be harassed, whether intentionally or not, than men. This is especially true for some forms of online sexual harassment. These behaviors may intersect and coexist with offline displays of character. There are 3 main types of channels where the character is: posts and comments on social networks, email communication, personal messages. These channels strongly determine the nature of the Internet discourse, vocabulary or expressive means that will be used, and the strategy of behavior in situations of manifestation of verbal aggression.*

Keywords: internet discourse, harassment, communication, internet harassment.

Інтернет відкрив людям світ. Зараз ми можемо досліджувати, досліджувати та дізнаватися все, що завгодно. Однак це пов'язано з можливістю того, що люди зможуть спілкуватися та писати повідомлення людині, маючи її згоду на те чи ні.

Кібер або інтернет харасмент відмінний від фізичного чи усного цькування. Це використання Інтернету для здійснення дій, спроб до спілкування чи взаємодії з іншою особою чи юридичною особою, що є небажаними. На нашу думку, широкої дискусії ще не існує через те, що інтернет харасмент може приймати багато форм і його важко ідентифікувати в різноманітних втіленнях.

Інтернет харасмент охоплює широкий спектр форм і методів виявлення такої поведінки, яка зокрема використовує цифровий контент (зображення, відео, публікації, повідомлення, сто-

рінки) на різноманітних платформах (приватних чи публічних). Це може змусити людину почуватися під загрозою, примусом, приниженою, сексуалізованою, об'єктивізованою або дискриміналізованою.

Грунтуючись на класифікаціях видів агресії, а також видах їх втілення, видах інтернет-дискурсу і юридичних визначеннях харасмента можна класифікувати вияви інтернет харасменту наступним чином: розповсюдження зображення та відео інтимного характеру без погодження, сексуальні зображення та відеозйомка створюються без згоди людини, яка на них зображена; сексуальні зображення та відеозйомка поширюється без згоди або приймається без згоди людини, яка на них зображена.

Експлуатація, примус та загрози: ситуації, в яких людина може отримувати сексуальні погрози, ситуації, в

яких людина може бути притягнута до участі в різного роду сексуальної активності в Інтернеті.

Кібер-булінг:

- поширення пліток, чуток чи брехня зі сфери особистого життя людини;
- ображаючі чи дискримінуючі “називання”;
- викрадення особистості і завдавати шкоди їхній репутації;
- знущання через гендерну належність та сексуальну орієнтацію.

Небажана сексуалізація та об'єктивізація:

- коментарі сексуального характеру;
- реклама або вірусні кампанії сексуального та дискримінуючого характеру, що активно залучають людей;
- надсилання контенту сексуального змісту (зображення, емоджі, повідомлення) без згоди отримувача;
- небажані пропозиції;
- жарти, що дискримінують або сексуально об'єктивізують людину;
- вульгарне оцінювання привабливості людини (публічне та в особистій розмові);
- slut-shaming – різновид сексуально-го харасменту, що направлений на людину, часто жінку; вияв агресії, що

спричинений розбіжністю концептів та незадоволенням очікувань від поведінки іншої людини.

Має місце місце розгляд харасменту з точки зору гендерної належності. З більшою ймовірністю харасменту зазнають жінки, чи то з наміром чи без, ніж чоловіки. Це особливо актуально для деяких форми онлайн сексуального харасменту. Ці форми поведінки можуть перетинатися, а також співіснувати з офлайн проявами харасменту. Виходячи з цього можна виділити 3 основні типи каналів, де виявляється харасмент:

Публікації та коментарі в соціальних мережах

Комунікація електронною поштою
Особисті повідомлення

Ці канали сильно визначають характер інтернет дискурсу, лексику або виразні засоби, які будуть використовуватися, і стратегію поведінки в ситуації прояву вербальної агресії.

Отже кожен з цих каналів має розглядатися окремо та бути проаналізованим з точки зору характеру дискурсу, стратегій поведінки та, виходячи з цього, власне лексики харасменту в дискурсі.

СПЕЦИФІКА УСНОГО ПЕРЕКЛАДУ ТА ЙОГО ПІДВИДИ

Турчина К. С., Сидорук Г.І.

Кандидат філологічних наук, доцент

Національний університет біоресурсів і природокористування України, м. Київ

Ключові слова: вербальний переклад, послідовний переклад, синхронний переклад, кабіна, шептало, нашіптування,

У перекладацькій сфері існує два види перекладу; усний та письмовий. Усний вид перекладу має ще одну назву – вербальний. Такий переклад поділяється на 2 типи: послідовний (переклад речення відтворюється після слів спікера) і синхронний (переклад звучить одночасно з тим, що говорить оратор). У синхронному перекладі відставання триває від трьох до десяти секунд, аби перекладач міг почути спікера та перекласти. У цьому типі перекладу виділяють три підтипи:

1) У кабіні (де завжди сидять два перекладачі, у яких навушники та мікрофон, а також панель управління);

2) Нашіптування (коли ви сидите у залі, де стоїть оратор і виголошує промову, а ви нашіптуєте напівголосно переклад одній людині або декільком (від 1 до 5) зрозумілою їй/їм мовою. Такий переклад потрібен там, де всі, окрім декількох людей розуміють мову, і тільки ця група потребує перекладу;

3) Через шептало (коли перекладач має лише мікрофон і передавач, але ви сидите у залі і перекладаєте декільком людям, які сидять у навушниках та слухають ваш переклад) [1].

Як основні характеристики синхронного перекладу ми можемо виділити такі:

– Робота декількох людей по 20-30 хвилин (все залежить від перекладачів);

– Можливий переклад з текстом;

– Можливий переклад на декілька мов, якщо наявні декілька кабін;

– Переклад через реле (електричний вимикач, що роз'єднує або з'єднує ланцюг при створенні певних умов);

Розглянемо переваги синхронного перекладу. Переклад створюється швидко і без пауз; багато перекладачів надають перевагу праці в кабіні, ніж на публіці. До недоліків можна віднести: може знадобитися багато техніки, на яку треба витратити чимало грошей; в кабіні мають сидіти не менше двох перекладачів, що потребує витрат; немає можливості перепитати спікера; багато інформації вилучається в перекладі, в якому присутні спрощення, узагальнення, перифрази (письмовий та усний переклад завжди відрізняються один від одного).

Кожен синхроніст повинен пам'ятати наступні 10 правил: не запізнюватись (прийдіть краще хвилин на 30 раніше), не приносити жирну їжу в кабіну, не заважати колегам. Колеги повинні обговорювати усі моменти заздалегідь, аби визначитися, хто перший починає переклад. Почи-

нає той, хто прийшов перший, проте зазвичай почитає той, хто має досвід у цій темі (перші 20 хвилин перекладати не складно, бо це організаційні питання, список виступаючих та вступні слова). Треба вимкнути телефон, щоб він не заважав працювати ні вам, ні іншим перекладачам. Усі питання вирішуються поза кабіною. Перекладачі мають допомагати один одному (написати числа, важкі слова, підготувати запас води не тільки собі, а й колезі. Усі емоції слід залишити поза кабіною. Не панікувати та почуватися спокійно. Дотримуватися спокую, не клацати ручкою, не шуміти в кабіні. Підготовка до усного перекладу є необхідною умовою успішного перекладу, а також складовою самого перекладу. Якщо ви вже вирішили зануритись у перекладацьку діяльність, вам варто знати, що ж є найголовнішим у цій сфері [2].

По-перше, ви зобов'язані зв'язатися із замовником, бо відповідальний замовник – це успішний початок вашого перекладу. Саме він повинен дати вам глосарії, презентації, або інші матеріали, пов'язані з промовою, яку вам треба перекласти. В деяких випадках попередні матеріали відсутні. Якщо ви знаєте тему конференції, то ви самотужки можете ознайомитися з прикладами матеріалом в Інтернеті. Наприклад з теми «Обличчя» можна подивитися глосарії, пов'язані з цією темою чи словники. Також можна в Google подивитися типи шкіри, косметики для обличчя, маски, чистку обличчя, засоби догляду, пакування засо-

бів. Знайдені матеріали краще роздрукувати і тримати біля себе.

По-друге, може статися таке, що ви не знаєте навіть теми промови, і замовник не відповідально ставиться до своєї справи чи йому бракує досвіду. У вас залишилось небагато часу, тому можна зв'язатися з людиною, доповідь якої ви будете перекладати. Замовник може відмовитись з якихось причин надати контакти. Тоді залишається знайти назву конференції та матеріали в Інтернеті, або подивитися попередні конференції цієї людини, чи знайти його книги, або статті. У вас є вагомі причини сказати замовнику, що цей зв'язок із клієнтом є важливий, тому що це стандарти та принципи перекладача, таке є у будь-якій професійній сфері. Ви б хотіли, щоб хірург прийшов невідповідно до вашої особистої операції? Завдання перекладача полягає в тому, аби аудиторія правильно зрозуміла оратора, а не догодити замовнику.

По-третє, можна знайти адресу, продумати, скільки часу вам знадобиться на дорогу, підрахувати час із запасом, бо можна потрапити в корки на дорозі. Краще викликати таксі чи скористатися метрополітеном чи електричкою, але не їхати у своєму автомобілі, бо машина може зламатися. Прийти треба на хвилин 30 раніше. Треба повідомити організатора про ваш приїзд, а ввійшовши до кабіни, обов'язково перевірити звук у навушниках, щільність контакту в гнізді, мікрофон та кнопки. Візьміть номер телефону технічного працівника, щоб

можна було зв'язатися та налагодити технічний збій в разі потреби. Обов'язково слід мати запас води (краще у пляшках, щоб ненароком не розлити на апаратуру), приготувати ручку та блокнот, який може знадобитися для написання прецизійної інформації, дізнатися про місцезнаходження туалету та буфету. Не соромтеся організатора запитати про обід, бо робота мозку прискорює метаболізм. Не забудьте взяти чорний шоколад. Вчені довели, що він сприяє інтенсивній роботі мозку. Матеріали повинні бути перед очима на двох мовах (оригіналу та перекладу). Жінкам-перекладачам краще залишити аксесуари, які завдають шуму, вдома.

Якщо ви прийшли на послідовний переклад, то вам краще одягнутися зручно і не привертати увагу аудиторії. Якщо у вас небагато досвіду, то попередьте про це оратора і попросіть говорити більш зрозуміло і повільно. Перекладачів багато, але професійних та досвідчених мало. Якісний переклад потребує матеріалів для підготовки, які надаються замовником, логічного та грамотного перекладу, тембру голосу, який може привернути увагу публіки. Треба зважати на елементи гумору, який могли б усі зрозуміти, робити паузи в кінці речень, не скорочувати інформацію. Перекладач не має права показувати своє ставлення та емоції до слів оратора і читати переклад з аркуша. Замовник повинен попередити перекладача про наявні в тексті віршовані цитати чи абривіатури, які спікеру треба говори-

ти повільніше. Не зрозуміє перекладач – не зрозуміє ніхто [3].

Аби стати перекладачем-синхроністом, треба виконувати декілька вправ: слухати промову та повторювати за диктором, або перекладати.

Послідовний переклад має свої особливості. До такої роботи залучаються фахівці, які мають високий рівень кваліфікації, великий лексичний запас, є стійкими до стресів, здатні швидко реагувати на будь-яку ситуацію. У перекладача немає часу скористатися словниками та іншими довідковими матеріалами. Він повинен максимально швидко провести аналіз усного матеріалу і відтворити текст, підбравши лексику максимально точно. Перекладач повинен мати гарну пам'ять, адже йому доводиться запам'ятовувати тексти великих обсягів.

Лінгвіст, який здійснює послідовний переклад, стикається з деякими труднощами, успішне подолання яких залежить від рівня його підготовки та професіоналізму. Молоді та недосвідчені фахівці, які залучаються до такої роботи, часто використовують слова-паразити. Найпоширеніші фрази-заповнювачі – це «в першу чергу слід акцентувати увагу...», «перейдемо до розгляду наступного важливого питання...». Експерти в цій галузі радять відмовитися від їхнього вживання, натомість обміркувати переклад, зробивши паузу на декілька секунд.

Також слід намагатися уникати озвучування декількох варіантів перекладу того чи іншого терміна, оскільки такий підхід веде до перевантаження

речення. Під час послідовного перекладу вітається також лаконічний варіант того чи іншого виразу: замість цього недосвідчені лінгвісти намагаються зберегти надмірність в словах і визначеннях. Етика перекладача не дозволяє вставляти в текст «відсебеньки», тобто, будь-які власні думки чи розмірковування.

В бюро перекладів вимагають не говорити про виступаючого в третій особі однини – тільки в першій. Навряд чи слухачі будуть вітати часте вживання таких фраз, як «за словами доповідача», «як сказав виступаючий» тощо. Послідовний переклад належить до числа найскладніших, які вимагають від лінгвіста високого рівня підготовки та великого досвіду

роботи. Тільки в такому випадку можна розраховувати на якісний результат.

Під час усного перекладу тексту на плечі перекладача лягає велика відповідальність. Помилковий переклад медичних термінів призведе до проблем зі здоров'ям чи, навіть, смерті. Перш ніж погодитися на переклад, зважте декілька разів, чи достатньо у вас знань та навичок. Тож нехай ваш переклад буде найкращим.

Список літератури:

1. <https://www.youtube.com/watch?v=SHu3-NobRcA> -c.3
2. <https://www.youtube.com/channel/UCxBQnIzIqhtMTEkiyPMZFuA> -c.2-3
3. <http://www.pereklady.kiev.ua/ru/posledovatelnyi-perevod/> -c.5-6

ПОРІВНЯННЯ ЯК ЗАСІБ ХАРАКТЕРИЗАЦІЇ РЕАЛІЙ В РОМАНАХ ШАРЛОТТИ БІНГХЕМ

Гайденко Ю. О.

кандидат філологічних наук, доцент кафедри АМГС№3
КПІ ім. Ігоря Сікорського

Ключові слова: порівняння, засіб, роман.

Ключові слова: порівняння, засіб, роман.

Стилістичне полотно художнього твору виформовує низка прийомів (фонетичних, морфологічних, лексичних, семасіологічних, синтаксичних), цілеспрямовано вжитих автором у певному відрізку писемного мовлення задля досягнення стилістичного ефекту. Одним із стилістичних прийомів є порівняння, котре виступає універсальним способом переосмислення значення слів.

Порівняння – це стилістичний прийом, що полягає в уподібненні двох об'єктів (або їх властивостей), які належать до різних класів. Об'єкти, що порівнюються не цілком ідентичні, а лише чимось нагадують один одного [2, с. 183], причому їх зіставлення не призводить до утворення нового поняття, адже зберігається їх синтаксична й семантична самостійність. Таким чином, порівняння – це засіб характеристики, а не прямої номінації явищ.

У сучасній мовознавчій традиції розрізняються логічні та образні порівняння, проте в означеній розвідці розглядаються лише другі, оскільки, на відміну від перших, вони володіють стилістичною значущістю. Стилістичний ефект образних порівнянь

забезпечується констатацією часткової подібності зіставлюваних слів, що, зокрема, зумовлено їх структурними характеристиками: зв'язок об'єкта й суб'єкта порівняння здійснюється на базі „третього члена” (від лат. *tertium comparationis*), який також називають основою, що містить загальну ознаку двох порівнюваних величин, пов'язаних у певну цілісність за допомогою формальних маркерів (сполучників, дієслів) [1, с. 50]. Найпродуктивнішими з них у романах Шарлотти Бінгхем є сполучники *as if* та *like*, а також дієслова *to seem*, *to appear* й *to look like*.

Сполучники та дієслова, які використовуються як інструменти порівняння диктують спосіб вираження вказівки на ознаковий компонент-основу порівняння, який може маніфестуватися експліцитно, тобто лексичними засобами або імпліцитно, тобто бути формально невираженим. Порівняння останнього типу характеризуються особливою стилістичною значущістю, адже їх смислова завершеність вважається неповною: формально відсутня основа апелює до когнітивного простору читача, спонукаючи його до індивідуальної ін-

терпретації порівняння та відкриваючи щонайменше декілька з багатьох ознак об'єкта, який порівнюється. Наприклад: And now that they watched, they saw a dark-haired, slender, angelic-looking girl who moved as if she was dancing, and who smiled as if the sun had come out for the first time after weeks of nothing but rain. [5, с. 11]; 'It is also very necessary that I don't look like an unmade bed, which Mummy says I do most of the time.' [7, с. 134].

Порівняння у романах Шарлотти Бінгхем вживаються для творення особливої історичної фактури тексту, часових і просторових характеристик розгортання сюжету, суб'єктивно-оцінного ставлення персонажів до реалій навколишньої об'єктивної дійсності: The gap between what she could do, what she wanted to do, and what was on offer was about as wide as the English Channel that their seaside town and pier faced so bravely, night and day. [4, с. 26]; 'That solicitor. He was worse than useless. A bucket with a hole would have held more water than the case he made out for me.' [4, с. 28].

Характерною особливістю романів авторки є наявність алюзивних порівнянь (таких, що містять пряму вказівку, авторський натяк на відомі літературні чи історичні факти, витвори мистецтва): Fleur bowed and looked round to her teacher to find he was smiling back at her like the Cheshire Cat [...]. [3, с. 250–251]; 'I've hardly seen you, Amelia. Dashing about the place like the White Rabbit.' [6, с. 33]; And like the Cowardly Lion and the Tin Man in

The Wizard of Oz, the out of work actors and the resting thespians would now be hiding in terror at the mere mention of Elsie Lancaster [...] [4, с. 383].

Отже, порівняння виступає одним із вагомих засобів творення особливої стилістичної фактури романів Шарлотти Бінгхем, дозволяючи досягнути виняткову образність, виділяти найбільш яскраві й суттєві ознаки предметів та явищ. У корпусі досліджуваних творів вони дозволяють відобразити хронотоп, а також суб'єктивно-оцінне ставлення персонажів до реалій, що оточують. Крім того, поширеними в романах авторки є алюзивні порівняння, котрі прямо чи опосередковано вказують на відомі літературні чи історичні факти, витвори мистецтва.

Список використаної літератури:

1. Кухаренко В. А. Практикум по стилистике английского языка. М. : Флинта : Наука, 2009. 184 с.
2. Стилистика английского языка. А. Н. Мороховский, О. П. Воробьева, Н. И. Лихошерст, З. В. Тимошенко. Киев : Головное издательство издательского объединения : „Вища школа”, 1984. 241 с.
3. Bingham C. Change of Heart. London : Bantam Books, 1994. 469 p.
4. Bingham C. Distant Music. London : Bantam Books, 2002. 576 p.
5. Bingham C. Stardust. London : Bantam Books, 1993. 576 p.
6. Bingham C. The Kissing Garden.

London : Bantam Books, 1999. 624

p.

7. Bingham C. The White Marriage.

London : Bantam Books, 2007. 480

p.

